

Arrest

nr. 240 960 van 15 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 11 augustus 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 20 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 20 april 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 22 april 2020 aan verzoeker en eerste verzoekster en op 26 april 2020 aan tweede verzoekster aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op 23 september 1964 in de gemeente El Rosario, gelegen in het departement La Paz. In 1978 verhuisde u met uw familie naar San Salvador. U behaalde uw middelbare school diploma. U bent gehuwd met N. C. D. D. G. (...). In 1995 installeerden jullie zich in colonia Villa Hermosa, een residentiële wijk gelegen in de zone San Luis Mariona van de gemeente Cuscatancingo in het departement San Salvador. In 1996 werd jullie dochter, N. C. G. D. (...), geboren. U heeft nog een dochter, C. V. G. D. (...) genaamd, uit een andere relatie. U werkte twintig jaar op een advocatenbureau als administratief medewerker. U vervulde er alle formaliteiten bij de regeringskantoren.

Colonia Villa Hermosa was aanvankelijk een rustige buurt maar in de loop der jaren was er meer en meer aanwezigheid van de bendes en moest je voorzichtig zijn als je de straat opging. Op 10 maart 2012 keerden u, uw echtgenote en dochter 's avonds huiswaarts na een daguitstap. U zette uw dochter en echtgenote aan de hoofdstraat af en ging uw auto parkeren. Toen uw dochter en echtgenote thuis waren, rinkelde de telefoon. Uw dochter nam op. Een man vroeg waar u was. Uw dochter dacht dat de beller uw broer was en antwoordde dat u de auto aan het parkeren was. Even later, toen u ook thuis was aangekomen, werd er opnieuw gebeld. Uw dochter nam opnieuw op en gaf de telefoon aan u door. De onbekende man zei dat hij belde vanwege de bende Mara Salvatrucha (MS-13). Hij vroeg uw medewerking in de vorm van 1.000 dollar om de bendeleden in de gevangenis te ondersteunen. U zei dat u dat geld niet had, waarop hij lastig werd en uw dochter met de dood bedreigde. Hij gaf te kennen dat hij alles over u wist, waar u uw wagen parkeerde, van hoe laat tot hoe laat u ging werken etc. Hij beloofde dat ze u dat geld maar één keer zouden vragen. U vroeg tijd om na te denken over hoe u dat geld bijeen kon krijgen. Hij ging akkoord en haakte in. U bracht uw echtgenote op de hoogte van wat er was gebeurd en jullie besloten hulp te vragen aan uw zus die in de Verenigde Staten woont. Zij kon u 700 dollar geven. Even daarna belde het bendelid u opnieuw op. Aanvankelijk ging hij niet akkoord met 700 dollar maar omdat u aangaf dat er geen andere optie was, stemde hij er uiteindelijk mee in. Hij gaf u vervolgens de instructie om naar de bank Azteca te gaan en het geld over te maken op naam van een u onbekende vrouw. De volgende dag deed u wat u werd opgedragen. Toen u het geld had overgemaakt, belde u naar het nummer waarmee hij u had gebeld om te bevestigen dat u had gedaan wat ze u hadden gevraagd. Het bendelid dreigde ermee uw familie iets aan te doen als u klacht zou indienen bij de politie of er met iemand anders over zou praten. De volgende ochtend werd u op uw werk opnieuw opgebeld door het bendelid. Hij zei dat u het geld niet had overgeschreven. U repliceerde dat u het geld wel degelijk had overgemaakt en zei dat als hij wilde, jullie konden afspreken zodat u hem het bewijs kon geven. Hij weigerde en bedreigde u. U herhaalde u dat u het geld had gegeven en dat u niet aan nog geld kon geraken. U kreeg één uur de tijd om een oplossing te zoeken. Opnieuw dreigde hij ermee uw dochter te doden. U vertelde uw baas over het telefoontje. Hij was al op de hoogte van de eerdere afpersing en ging ermee akkoord om u 700 dollar te lenen. U moest het geld aan dezelfde persoon overmaken en bij dezelfde bank. Nog dezelfde ochtend werd u andermaal opgebeld door hetzelfde individu. Hij hing weer hetzelfde verhaal op, namelijk dat ze het geld ook deze keer niet hadden ontvangen. U haakte in want u voelde dat de bende nooit zou stoppen. U belde naar uw echtgenote en legde haar alles uit. Op dat moment hoorde zij personen jullie woning naderen. Ze hield zich stil en hoorde hen zeggen dat er niemand thuis was. Het waren bendeleden van de MS-13. U zei aan uw echtgenote dat ze de belangrijkste spullen moest meenemen en de woning moest verlaten. U haalde haar op en reed naar het college van jullie dochter. Vervolgens gingen jullie naar Metrocentro in San Salvador stad. Daar dachten jullie na over hoe het nu verder moest. Die nacht sliepen jullie in een hotel en de volgende dag gingen jullie naar het huis van een vriendin in El Rosario dat leegstond. Jullie verbleven er een maand. In die periode spraken jullie met uw zus die in de Verenigde Staten woont. Ze stelde voor jullie te helpen met het betalen van de huur van een huis in een residentiële veilige buurt, op voorwaarde dat haar drie zonen, die voordien bij hun grootmoeder woonden, bij jullie konden intrekken. In april 2012 verhuisden jullie dan naar een woning in colonia Magaña in San Salvador. Jullie keerden nooit meer terug naar Villa Hermosa. Met de hulp van een buurvrouw konden jullie jullie woning in Villa Hermosa in 2015 verkopen. Uit angst dat de MS-13 u zou vinden, had u ontslag moeten nemen bij het advocatenkantoor. U ging dan aan de slag als zelfstandige en werkte voornamelijk voor een advocaat die gestationeerd was in San Francisco.

Ook in colonia Magaña, waar het aanvankelijk rustig was, begon de aanwezigheid van de bende Mara 18 (M-18) toe te nemen. In januari 2018 werd uw echtgenote verplicht om maandelijks 30 dollar te betalen aan de M-18, zogenaamd beschermingsgeld. In januari 2019 was het een andere persoon die dat geld inde. Hij trok de renta op naar 50 dollar per maand.

Op 12 april 2019 ging uw echtgenote jullie dochter ophalen aan de universiteit. Vandaar gingen ze naar Metrocentro om te winkelen. In Brooklyn, een schoenenwinkel die populair is bij bendeleden, zagen ze een jongen van de MS-13 met de bijnaam El Chele die jullie kenden van in Villa Hermosa. Uw echtgenote en dochter waren in paniek maar probeerden zich rustig te houden. De jongen passeerde hen samen met een vriend en ze hoorden hem 'N. (...)' zeggen, een koosnaampje voor uw dochter N. (...). Ze bleven nog even in de winkel en keerden vervolgens onmiddellijk terug naar huis met een taxi. Uw echtgenote ging kort daarna de straat op om inkopen te doen en zag El Chele en zijn vriend op de hoek tegenover jullie huis staan. Ze maakte rechtsomkeer en belde u op. Hierna gingen jullie nog maar weinig naar buiten en zorgden er in de mate van het mogelijke voor dat jullie N. (...) altijd met de auto naar de universiteit konden brengen.

Op 6 mei 2019 was uw dochter vroeger dan gepland gedaan met de les. Uw echtgenote kon haar die dag niet komen halen dus ze moest de bus nemen. Toen ze het universiteitsgebouw verliet, zag ze twee onbekende jongens op de parking staan maar ze schonk er verder geen aandacht aan. Toen ze aan de bushalte stond te wachten, zag ze diezelfde jongens daar ook staan. Ze stapten op dezelfde bus als uw dochter en stapten kort na haar aan dezelfde bushalte af. Uw dochter was bang en ging een winkelcentrum binnen. De jongens volgden haar. Omdat ze maar niet wegingen, besloot uw dochter snel naar huis te wandelen. Thuis aangekomen, zag ze hen op de hoek tegenover jullie huis staan. Uw echtgenote bracht u op de hoogte van wat er was gebeurd en jullie besloten klacht in te dienen bij de politie. Uw echtgenote ging nog diezelfde dag naar het politiekantoor en vertelde over de twee achtervolgingen en wat er was gebeurd in 2012. Ze stuurden haar naar een andere politie-eenheid in colonia Flor Blanca maar daar zeiden ze dat ze niets konden betekenen voor haar daar ze geen namen en informatie kon geven over de bendeleden met wie jullie problemen hadden. Uw echtgenote kon geen aangifte indienen. Omdat jullie zich onbeschermd voelden en vreesden dat jullie iets zou overkomen, namen jullie de beslissing om El Salvador te verlaten. Op 1 juli 2019 kocht u vliegtickets naar België voor u, uw echtgenote en dochter. De zonen van uw zus die bij jullie woonden, zijn op 1 augustus 2019 naar Ciudad Merliot in de gemeente Santa Tecla verhuisd.

Op donderdag 8 augustus 2019 kwam er een zeer jong bendelid van de M-18 's avonds naar jullie huis. U deed de deur open. Hij overhandigde u een telefoon. De beller zei dat ze wisten dat er personen van rivaliserende bendes naar jullie huis kwamen. Er kwamen studiegenoten van uw dochter en neven over de vloer, familie ook, maar naar u meent hebben zij niets te maken met de bendes. Dat is ook wat u vertelde aan de telefoon. De beller was evenwel onverbiddelijk en zei dat jullie tot zondag de tijd hadden om de colonia te verlaten. Hij zei dat ze jullie in het oog hielden en dat als jullie niet gehoorzaamden, ze jullie dochter zouden doen verdwijnen. Na deze bedreigingen, gebood hij u de telefoon terug te geven aan de jongen. Die avond stond er een moto met twee jongens enkele uren op de hoek van jullie straat. Ze observeerden jullie. De volgende dag gingen jullie naar een hotel in San Salvador stad. Uw dochter en echtgenote bleven daar terwijl u klacht ging indienen bij de politie in colonia Flor Blanca. U wilde een bewijs van wat er was gebeurd voor het geval jullie geen internationale bescherming zouden kunnen krijgen en zouden moeten terugkeren naar El Salvador.

Op 10 augustus 2019 zijn u, uw echtgenote en dochter N. (...) via Madrid naar België gevlogen. Op 20 augustus 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat de MS-13 of de M-18 u of iemand van uw gezin zou doden bij een terugkeer naar El Salvador. In België werd vastgesteld dat uw echtgenote diabetes heeft.

De zus van uw vrouw, M. A. S. (...), diende hier op 18 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in samen met haar meerderjarige zoon, A. E. M. S. (...), en dochter, E. P. M. S. (...). De schoonbroer van uw echtgenote, J. C. C. P. (...), vroeg hier op 29 november 2019 internationale bescherming.

Ter ondersteuning van jullie verzoek legden jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten; uw verlopen en geldige identiteitskaart; de identiteitskaarten van uw echtgenote en dochter; uw rijbewijs; jullie geboorteaktes; de huwelijksakte van u en uw echtgenote; de fiscale kaarten van uw echtgenote en dochter; een eigendomsbewijs van jullie woning in Villa Hermosa; een bewijs van tewerkstelling, opgesteld door uw laatste werkgever; documenten in verband met de universitaire studies van uw dochter; en de klacht die jullie hebben neergelegd bij de politie op 9 augustus 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Volgens de verklaringen van u, uw echtgenote en dochter eiste de Mara Salvatrucha in maart 2012 1.000 dollar van u. Jullie stelden dat ze geld bleven vragen, hoewel u hen al had betaald (CGVS 19/21533, p.9-10; CGVS 19/21533B, p.7-9 en CGVS 19/21534, p.6). Naar jullie menen, dacht de bende dat jullie geld hadden omdat jullie kort daarvoor jullie woning een tweede keer hadden gerenoveerd en jullie in het bezit waren van een auto (CGVS 19/21533, p.14 en CGVS 19/21533B, p.8). Uw echtgenote gaf aan dat ook de eigenaars van handelszaken in de buurt werden afgeperst (CGVS 19/21533B, p.8). Wat betreft deze afpersing, dient er opgemerkt te worden dat ze dateert van acht jaar geleden. Jullie zijn daarna naar colonia Magaña verhuisd, waar jullie jarenlang zonder problemen hebben gewoond (CGVS 19/21533, p.10-11; CGVS 19/21533B, p.4 en p.9 en CGVS 19/21534, p.3, p.8 en p.10). Dat jullie in 2019 opnieuw problemen zouden hebben gekregen met de MS-13, acht het Commissariaat-generaal omwille van onderstaande redenen evenwel niet geloofwaardig.

Jullie stelden vooreerst dat uw dochter en echtgenote op 12 april 2019 werden achtervolgd door El Chele, een bendelid van de MS-13 die jullie kenden van toen jullie in Villa Hermosa woonden, en een onbekende vriend van hem (CGVS 19/21533, p.11 en p.18; CGVS 19/21533B, p.9-11 en CGVS 19/21534, p.11-13). Jullie verklaarden dat de bendeleden toen behalve de roepnaam van N. (...), helemaal niets hebben gezegd aan uw dochter en echtgenote (CGVS 19/21533, p.11 en p.18; CGVS 19/21533B, p. 9-10 en CGVS 19/21534, p.12). Gevraagd wat de twee bendeleden die dag wilden van uw vrouw en dochter, moest u toegeven er geen idee van te hebben. U speculeerde dat ze misschien wilden weten waar jullie woonden of wraak wilden nemen omdat jullie het geld in 2012 niet hadden betaald zoals zij wilden (CGVS 19/21533, p.18). Uw echtgenote en dochter meenden eveneens dat ze wraak wilden nemen omdat jullie hen niet meer hadden betaald en waren vertrokken uit Villa Hermosa

(CGVS 19/21533B, p.11 en CGVS 19/21534, p.13). Verder gevraagd waarom de MS-13 dan niet vroeger iets had ondernomen tegen jullie als ze daadwerkelijk wraak wilden nemen voor de situatie van 2012, repliceerde u dat ze eerder niet wisten waar jullie zich bevonden en dat die ontmoeting met El Chele geheel toevallig was (CGVS 19/21533, p.18). Uw echtgenote en dochter gaven dezelfde uitleg (CGVS 19/21533B, p.11 en CGVS 19/21534, p.13). Dat benedeleden van de MS-13 het op jullie hadden gemunt in 2019 omdat jullie in 2012 niet hadden gedaan wat ze hadden geëist, blijft evenwel een louter blote bewering.

Voorts verklaarden jullie dat jullie dochter op 6 mei 2019 opnieuw werd achtervolgd, nu door twee onbekende mannen, toen ze van de universiteit naar huis terugkeerde (CGVS 19/21533, p.11 en p.18; CGVS 19/21533B, p.10-11 en CGVS 19/21534, p.14-15). Gevraagd of zij toen iets aan uw dochter hebben gezegd of naar haar hebben geroepen, antwoordde u negatief (CGVS 19/21533, p.18). Ook uw dochter gaf aan dat ze toen helemaal niets hebben gezegd aan haar (CGVS 19/21534, p.15). Gevraagd wat de jongens van haar wilden, antwoordde u opnieuw het niet te weten (CGVS 19/21533, p.18-19). U stelde wel dat aangezien ze zoveel moeite deden om haar te volgen tot thuis en vervolgens daar bleven wachten, dat niet veel goeds kon betekenen (CGVS 19/21533, p.19). Aan uw echtgenote gevraagd wat die twee onbekende jongens van jullie dochter wilden, repliceerde ze dat ze hen niet de kans had gegeven om dichterbij te komen en jullie aldus niet weten wat ze wilden (CGVS 19/21533B, p.11). Uw dochter meende dat het benedeleden waren van de MS-13 die haar wilden vermoorden (CGVS 19/21534, p.15), wat evenwel opnieuw een blote bewering is. Uit bovenstaande blijkt dat jullie verklaringen over de twee achtervolgingen door benedeleden van de MS-13 in april en mei 2019 en het doel ervan, te zeer aan de vlakte bleven om te kunnen overtuigen. Het roept bovendien vragen op dat als de MS-13 het effectief op jullie had gemunt, de benedeleden niet meer deden dan jullie twee keer volgen en in het oog houden.

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat N. (...) verklaarde dat er na de achtervolging van april 2019 meermaals onbekende jongemannen van de MS-13 jullie huis in het oog aan het houden waren (CGVS 19/21534, p.13), een element dat u, noch uw echtgenote, hebben vermeld. Haar hierop gewezen, repliceerde ze dat het niet de hele tijd was dat ze daar stonden en dat u en uw echtgenote het misschien niet hadden opgemerkt (CGVS 19/21534, p.13). Zelfs als jullie het niet hadden gezien, mag toch worden verwacht dat uw dochter deze informatie zou delen met jullie. Deze incoherentie tussen jullie verklaringen, zet de geloofwaardigheid van jullie relaas verder op de helling.

Voorts verklaarden jullie dat u op 8 augustus 2019 een telefoon werd overhandigd en dat de beller, een bendelid van de M-18, u verweet dat er personen van rivaliserende bendes en colonia's naar jullie huis kwamen. Hij concludeerde dat u en uw gezin jullie woning voor zondag 11 augustus 2019 dienden te verlaten en indien jullie niet gehoorzaamden, zou hij uw dochter als eerste doen verdwijnen (CGVS 19/21533, p.12-13 en p.19; CGVS 19/21533B, p.11-12 en CGVS 19/21534, p.16). Jullie stelden dat de beller verwees naar de vele jonge bezoekers die jullie over de vloer kregen. Volgens jullie verklaringen waren die bezoekers studiegenoten van uw dochter en neven en familieleden en hadden zij – voor zover jullie het weten – geen connecties met een bende (CGVS 19/21533, p.12 en p.19-20; CGVS 19/21533B, p.11-12 en CGVS 19/21534, p.14 en p.16-17). U erop gewezen dat jullie al sinds 2012 in colonia Magaña woonden en gevraagd hoe het zo kwam dat de M-18 jullie in augustus 2019 ineens begon te beschuldigen van samenwerking met rivaliserende bendes, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 19/21533, p.19). Uw dochter kon evenmin een duidelijke verklaring geven. Ze kwam niet verder dan te stellen dat de bende in die periode sterker werd (CGVS 19/21534, p.16).). Ook jullie verklaringen over de reden waarom de M-18 jullie plots in het vizier kreeg, bleven aldus te vaag om te kunnen overtuigen.

Bovendien is het wel zeer toevallig dat de M-18 jullie drie dagen voor jullie geplande reis naar Europa, vroeg om jullie woning te verlaten. Jullie moesten colonia Magaña vóór zondag 11 augustus 2019 verlaten (CGVS 19/21533, p.12-13; CGVS 19/21533B, p.12 en CGVS 19/21534, p.16). In juli 2019 hadden jullie tickets gekocht om op 10 augustus 2019 te vertrekken (CGVS 19/21533, p.8-9; CGVS 19/21533B, p.7 en CGVS 19/21534, p.5). Deze wel zeer incidentele samenloop van omstandigheden, zet de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven verder op de helling.

Voorts heeft het CGVS nog enkele bedenkingen wat betreft jullie beweerde vraag om bescherming aan de politie in El Salvador. Volgens jullie verklaringen wilde uw echtgenote op 6 mei 2019 klacht indienen bij de politie naar aanleiding van de twee achtervolgingen maar aanvaardden ze haar klacht niet omdat ze te weinig informatie had over de beweerde vervolgers (CGVS 19/21533, p.11-12; CGVS 19/21533B, p.10-11 en CGVS 19/21534, p.15). Uw echtgenote stelde dat er toen wel een verslag werd opgemaakt

van haar verklaringen maar dat ze er geen kopie van verkreeg (CGVS 19/21533B, p.11), wat weinig aannemelijk is. Volgens uw verklaringen zei de politieagent nog aan uw echtgenote dat ze niets konden doen maar suggereerde wel om een goedkope telefoon te kopen, het nieuwe telefoonnummer aan de bendeleden te geven om dan nadien die telefoon tot bij de politie te brengen zodat zij een opvolging konden doen van jullie gesprekken met hen (CGVS 19/21533, p.12). Erop gewezen dat uw vrouw toch geen contact had met de bendeleden die haar en jullie dochter hadden achtervolgd, beaamde u dat en trok dezelfde conclusie als het Commissariaat-generaal, dat het zogenaamd advies onlogisch was (CGVS 19/21533, p.12). Dat de politie deze suggestie zou maken aan uw echtgenote houdt gezien de beschreven omstandigheden dan ook geen steek.

Het roept tevens vragen op dat u op 9 augustus 2019 wél klacht kon indienen bij de politie (CGVS 19/21533, p.13 en p.20). Gevraagd hoe het komt dat u wel een klacht kon neerleggen in augustus 2019 maar uw echtgenote niet in mei 2019, repliceerde u dat uw vrouw toen enkel een klacht ging indienen omwille van de twee achtervolgingen en wat er was gebeurd in 2012 en u omwille van concrete bedreigingen en het feit dat jullie uit jullie huis waren gezet. U concludeerde dat de aard van de bedreigingen in augustus 2019 anders was (CGVS 19/21533, p.13). Jullie wisten evenwel evenmin wat de identiteit was van de bendeleden van de M-18 die jullie in augustus 2019 hadden bedreigd (CGVS 19/21533, p.19). Aldus ziet het Commissariaat-generaal niet wat het verschil was met de incidenten waarvoor uw echtgenote klacht wilde indienen. Dat de politie jullie klacht de ene keer niet zou aanvaarden en de andere keer wel, roept dan ook verder vragen op.

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat uw vrouw had verklaard dat ze op 6 mei 2019 eerst naar het politiekantoor van Montserrat was geweest en daarna naar Flor Blanca werd gestuurd, waar u en uw dochter stelden dat ze eerst naar het politiekantoor van Miramonte was gegaan (CGVS 19/21533, p.13; CGVS 19/21533B, p.10-11 en CGVS 19/21534, p.15). Colonia Montserrat en colonia Miramonte liggen op een viertal kilometer afstand van elkaar (zie blauwe map). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen.

Verder dient er nog opgemerkt te worden dat de drie zonen van uw zus die sinds jullie verhuis naar colonia Magaña in 2012 bij jullie inwoonden, nog steeds in El Salvador woonachtig zijn (CGVS 19/21533, p.5 en CGVS 19/21534, p.10). Aan uw dochter gevraagd of jullie neven ook werden bedreigd door de bende, antwoordde ze negatief (CGVS 19/21534, p.16-17). Nochtans verweet de M-18 – volgens jullie verklaringen – dat er leden van rivaliserende bendes bij jullie over de vloer kwamen. Het roept aldus vragen op dat de M-18 een onderscheid zou maken tussen jullie gezin en de drie jongens. Uw dochter stelde dat de neven er niet zo vaak waren, dat de M-18 wel wist dat ze bij jullie woonden maar dat ze de laatste jaren vooral op hun werk waren (CGVS 19/21534, p.17), wat evenwel geenszins een afdoende uitleg is. Dat uw dochter meende dat de bedreigingen van de M-18 niet gericht waren aan jullie neven, hoewel hun situatie identiek was aan die van jullie, en dat zij wel in El Salvador zijn gebleven, zet verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat uw echtgenote niet kon expliciteren waarom haar schoonbroer, J. C. C. P. (...), El Salvador had verlaten. Volgens haar verklaringen hadden J. C. (...) en zijn echtgenote, C. J. (...), zijnde de zus van uw vrouw, ernstige problemen met de bendes en vluchtte J. C. (...) naar België. Ze stelde dat niemand weet waar C. J. (...) nu is omwille van veiligheidsredenen. Uw echtgenote kon evenwel geenszins vertellen wat voor problemen haar zus en schoonbroer juist hadden met de bendes, noch waarom haar zus niet was meegereisd met haar man. Ze meende niet meer uitleg te hebben gevraagd aan haar schoonbroer omdat ze elkaar nog niet hadden gezien (GVS 19/21533B, p.6). Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat ze ook op een andere manier contact met hem had kunnen opnemen. Het is dan ook zeer bedenkelijk dat uw echtgenote niets meer kon vertellen over de beweerde problemen van haar zus en diens echtgenoot die hier kort na jullie en uw schoonzus en haar gezin, internationale bescherming heeft gevraagd. Deze beweerde onwetendheid van uw echtgenote zet verder vraagtekens bij jullie algemene geloofwaardigheid.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen, wordt er geen geloof gehecht aan jullie beweerde vervolging door de MS-13 en de M-18. Jullie hebben evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie een risicoprofiel zouden hebben, zijnde dat van personen die zich hebben verzet tegen de macht van de bendes, zoals jullie advocaat meende (CGVS 19/21534, p.18). Wat betreft de opmerking van jullie advocaat dat de bendes in El Salvador gepolitiseerd zijn en geen pure criminele actor zijn (CGVS 19/21534, p.18), dient ter zake nog verwezen te worden naar bovenstaande informatie van het CGVS (zie supra).

Wat betreft het beschermingsgeld dat jullie sinds januari 2018 in colonia Magaña betaalden aan de M-18, eerst 30 dollar en sinds januari 2019 50 dollar (CGVS 19/21533, p.10; GVS 19/21533B, p.9-10 en CGVS 19/21534, p.10-11), dient er opgemerkt te worden dat jullie deze renta steeds hebben kunnen betalen tot aan jullie vertrek uit El Salvador in augustus 2019 (CGVS 19/21533, p.17; CGVS 19/21533B, p.10 en CGVS 19/21534, p.11). Uw echtgenote en dochter stelden dat iedereen in de buurt renta moest betalen aan de bende en dat jullie het beschouwden als een vaste kost zoals water en elektriciteit (CGVS 19/21533B, p.10 en CGVS 19/21534, p.11). U verbond geen concrete vrees aan het betalen van de 50 dollar renta. Ernaar gevraagd, verwees u immers enkel naar de beweerde vervolging door de MS-13 en de eis van de M-18 in augustus 2019 om jullie woning te verlaten (CGVS 19/21533, p.18). Ter zake dient herhaald te worden dat jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een doelwit zouden zijn geworden van de bendes. Het moeten betalen van een maandelijkse renta volstaat op zich dan ook niet om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden.

Voorts verklaarde uw dochter N. (...) dat u en uw echtgenote uit voorzorg haar vrijheid ontnamen, dat ze bijna niet naar buiten mocht gaan in El Salvador en indien wel, altijd onder begeleiding (CGVS 19/21534, p.6-7 en p.9). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat het feit dat jullie dergelijke maatregelen namen ten aanzien van jullie dochter, eveneens onvoldoende is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden.

Verder stelde N. (...) nog dat ze slaapproblemen heeft door wat er is gebeurd in maart 2012 en door alles wat ze heeft gezien in Villa Hermosa (CGVS 19/21533, p., 21 en CGVS 19/21534, p.9). Gevraagd wat ze daar dan had gezien dat haar bang had gemaakt, verwees ze naar de moord op een taxichauffeur die had geweigerd renta te betalen aan de bende (CGVS 19/21534, p.8-9). Uw dochter was geen ooggetuige geweest van de moord maar had wel de schoten gehoord (CGVS 19/21534, p.9). Verder vertelde ze dat bendeleiders meisjes ontvoerden. Ze gaf het voorbeeld van een dochter van burens die werd gedwongen om bij hen te gaan wonen (CGVS 19/21534, p.9). Uw dochter heeft tot dusver nooit psychische hulp gezocht voor haar slaapprobleem (CGVS 19/21534, p.17). Ze attesteert voornoemde psychische problemen niet. Wat er ook van zij, het slaapprobleem van uw dochter is evenmin zwaarwichtig genoeg om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden.

Wat betreft de diabetes van uw echtgenote (CGVS 19/21533, p.21; GVS 19/21533B, p.13 en CGVS 19/21534, p.16), dient ten slotte opgemerkt te worden dat de beoordeling van deze medische problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is. U dient zich hiervoor dan ook te wenden tot de geëigende procedure, voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u, uw echtgenote en dochter neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, huwelijksakte, uw rijbewijs, de fiscale kaarten van uw echtgenote en dochter, het eigendomsbewijs van jullie woning in Villa Hermosa, het bewijs van tewerkstelling van uw laatste werkgever, en de documenten in verband met de universitaire studies van uw dochter, bevatten enkel gegevens over jullie identiteit, woonplaatsen, uw werk en de studies van uw dochter, elementen die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de klacht die u heeft neergelegd bij de politie in San Salvador op 9 augustus 2019, dient er opgemerkt te worden dat het een louter neerschrijven betreft van uw verklaringen over wat er op 8 augustus 2019 zou zijn gebeurd. Het attest verandert niets aan bovenstaande vaststelling dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

U en uw echtgenote vroegen om een kopie van de notities van jullie persoonlijk onderhoud van 25/02/2020. Uw dochter vroeg om een kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud van 28/02/2020. Deze kopieën werden jullie ter kennis gebracht op 25/03/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van jullie of jullie advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat betreft de verzoeken om internationale bescherming van uw echtgenote en dochter, dient er opgemerkt te worden dat deze eveneens werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op 15 augustus 1974 in San Salvador. U was met uw familie woonachtig in de gemeente Soyapango, gelegen in het departement San Salvador. U behaalde uw middelbare school diploma. U bent gehuwd met D. B. G. R. (...). In 1995 installeerden u en uw echtgenoot zich in colonia Villa Hermosa, een residentiële wijk gelegen in de zone San Luis Mariona van de gemeente Cuscatancingo in het departement San Salvador. In 1996 werd jullie dochter, N. C. G. D. (...), geboren. Uw echtgenoot heeft nog een dochter, C. V. G. D. (...) genaamd, uit een andere relatie.

Colonia Villa Hermosa was aanvankelijk een rustige buurt maar in de loop der jaren was er meer en meer aanwezigheid van de bendes en moest je voorzichtig zijn als je de straat opging. Op 10 maart 2012 werden jullie gebeld. Uw dochter nam de telefoon op. Een man vroeg haar waar uw echtgenoot was. Uw dochter dacht dat de beller haar oom was en antwoordde dat haar vader de auto aan het parkeren was. Even later, toen ook uw echtgenoot thuis was aangekomen, werd er opnieuw gebeld. Uw dochter nam opnieuw op en gaf de telefoon aan uw echtgenoot. De onbekende man belde vanwege de bende Mara Salvatrucha (MS-13). Hij eiste 1.000 dollar en gaf te kennen dat hij alles over uw man wist, waar hij werkte, om hij laat hij en jullie dochter naar huis kwamen etc. Uw man zei dat hij het geld niet had maar dat hij zou bekijken hoe het bijeen te kunnen krijgen. Uw echtgenoot vroeg vervolgens hulp aan zijn zus die in de Verenigde Staten woont. Zij kon 700 dollar geven. Het bendelid ging uiteindelijk akkoord met dat bedrag. Uw echtgenoot kreeg de instructie om naar de bank Azteca te gaan en het geld over te maken op naam van een vrouw. De volgende dag deed hij wat hem werd opgedragen. Op 12 maart werd uw man op zijn werk opnieuw opgebeld door het bendelid. Hij zei dat hij het geld niet had ontvangen en eiste een nieuwe storting. Hij dreigde ermee jullie dochter te doden als uw man niet zou gehoorzamen. Uw echtgenoot legde de situatie uit aan zijn baas en hij ging ermee akkoord om hem 700 dollar te lenen. Uw man maakte het geld over aan dezelfde persoon en bij dezelfde bank. Nog dezelfde dag werd hij weer opgebeld door hetzelfde individu. Hij hing weer hetzelfde verhaal op, namelijk dat ze het geld niet hadden ontvangen. Hij dreigde ermee u te doden, waarna uw man de telefoon aflegde. Uw echtgenoot belde u op en legde de hele situatie uit. Op dat moment hoorde u twee personen jullie woning naderen. U hield zich stil en hoorde hen zeggen dat er niemand thuis was. Het waren bendeleden van de MS-13. Uw man zei dat u zoveel mogelijk spullen moest meenemen en de woning moest verlaten. Hij haalde u op met uw auto en jullie reden naar het college van jullie dochter. Samen gingen jullie naar Metrocentro in San Salvador stad. Daar dachten jullie na over hoe het nu verder moest. Die nacht sliepen jullie in een hotel en de volgende dag gingen jullie naar het huis van een vriendin in El Rosario, gelegen in de deelstaat La Paz, dat leegstond. Jullie verbleven er een maand. In die periode spraken jullie met uw schoonzus die in de Verenigde Staten woont. Ze stelde voor jullie te helpen met het betalen van de huur van een huis in een residentiële veilige buurt, op voorwaarde dat haar drie zonen, die voordien bij hun grootmoeder woonden, bij jullie konden intrekken. In april 2012 verhuisden jullie dan naar een woning in colonia Magaña in San Salvador. Jullie keerden nooit meer terug naar Villa Hermosa. Met de hulp van een buurvrouw konden jullie jullie woning in Villa Hermosa in 2015 verkopen. Uw man had ontslag moeten nemen bij het advocatenkantoor waar hij twintig jaar had gewerkt uit angst dat de MS-13 hem daar zou vinden. Hij ging dan aan de slag als zelfstandige.

Ook in colonia Magaña, waar het aanvankelijk rustig was, begon de aanwezigheid van de bende Mara 18 (M-18) toe te nemen. In januari 2018 werd u verplicht om maandelijks 30 dollar te betalen aan de M-18, zogenaamd beschermingsgeld. U maakte dat geld over aan een broodverkoper die handelde in naam van de bende. In januari 2019 was het een andere persoon die dat geld inde. Hij trok de renta op naar 50 dollar per maand.

Op 12 april 2019 was u met uw dochter aan het winkelen in een shoppingcenter. In Brooklyn, een schoenenwinkel die populair is bij bendeleden, zagen jullie een jongen van de MS-13 met de bijnaam El Chele die jullie kenden van in Villa Hermosa. Jullie deden alsof jullie hem niet hadden gezien maar hij passeerde jullie samen met een vriend en noemde uw dochter bij haar roepnaam 'N. (...)'. Jullie waren volledig in paniek en keerden onmiddellijk na deze onverwachte ontmoeting terug naar huis met een taxi. Kort hierna ging u de straat op om inkopen te doen en zag u El Chele en zijn vriend op de hoek tegenover jullie huis staan. U maakte rechtsomkeer en bracht uw echtgenoot op de hoogte. Hierna gingen jullie nog maar weinig naar buiten en zorgden er in de mate van het mogelijke voor dat jullie N. (...) altijd met de auto naar de universiteit konden brengen.

Op 6 mei 2019 was uw dochter vroeger dan gepland gedaan met de les. U kon haar die dag niet ophalen dus ze moest de bus nemen. Toen ze het universiteitsgebouw verliet, zag ze twee onbekende jongens op de parking staan maar ze schonk er verder geen aandacht aan. Toen ze aan de bushalte stond te wachten, zag ze diezelfde jongens daar ook staan. Ze stapten op dezelfde bus als uw dochter en stapten kort na haar aan dezelfde bushalte af. Uw dochter was bang en ging een winkelcentrum binnen. De jongens volgden haar. Omdat ze maar niet weggingen, besloot ze snel naar huis te wandelen. Thuis aangekomen, zag ze hen op de hoek tegenover jullie huis staan. U bracht uw echtgenoot op de hoogte van wat er was gebeurd en jullie besloten klacht in te dienen bij de politie. U ging nog dezelfde dag naar het politiekantoor en vertelde over de twee achtervolgingen en wat er was gebeurd in 2012. Ze stuurden u naar een andere politie-eenheid in colonia Flor Blanca maar daar

zeiden ze dat ze niets konden betekenen voor u daar u geen namen en informatie kon geven over de bendeleden met wie jullie problemen hadden. U kon geen aangifte indienen. Omdat jullie zich onbeschermd voelden en vreesden dat jullie iets zou overkomen, namen jullie de beslissing om El Salvador te verlaten. Op 1 juli 2019 kochten jullie vliegtickets naar België. De zonen van uw schoonzus die bij jullie woonden, zijn op 1 augustus 2019 naar Ciudad Merliot in de gemeente Santa Tecla verhuisd.

Op donderdag 8 augustus 2019 kwam er een bendelid van de M-18 van een jaar of twaalf 's avonds naar jullie huis. Hij overhandigde een telefoon aan uw man. De beller stelde dat ze wisten dat er personen van rivaliserende bendes naar jullie huis kwamen. Er kwamen studiegenoten van uw dochter en neven over de vloer, familie ook, maar naar jullie menen hebben zij niets te maken met de bendes. De beller was evenwel onverbiddelijk en zei dat jullie tot zondag de tijd hadden om de colonia te verlaten. Hij zei dat ze jullie in het oog hielden en dat als jullie niet gehoorzaamden, ze jullie dochter als eerste zouden doen verdwijnen. Die avond stond er een moto met twee jongens enkele uren op de hoek van jullie straat. Ze observeerden jullie. De volgende dag gingen jullie naar een hotel in San Salvador stad. Uw echtgenoot ging klacht indienen bij de politie in colonia Flor Blanca. Jullie wilden een bewijs van wat er was gebeurd voor het geval jullie geen internationale bescherming zouden kunnen krijgen en zouden moeten terugkeren naar El Salvador.

Op 10 augustus 2019 zijn u, uw echtgenoot en dochter N. (...) via Madrid naar België gevlogen. Op 20 augustus 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat de MS-13 of de M-18 u bij een terugkeer naar El Salvador zal doden. In België werd vastgesteld dat u diabetes heeft.

Uw zus, M. A. S. (...), diende hier op 18 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in samen met haar meerderjarige zoon, A. E. M. S. (...), en dochter, E. P. M. S. (...). Uw schoonbroer, J. C. C. P. (...), vroeg hier op 29 november 2019 internationale bescherming.

Ter ondersteuning van jullie verzoek legden jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten; de vervlopen en geldige identiteitskaart van uw man; de identiteitskaarten van u en uw dochter; het rijbewijs van uw man; jullie geboorteaktes; de huwelijksakte van u en uw echtgenoot; de fiscale kaarten van u en uw dochter; een eigendomsbewijs van jullie woning in Villa Hermosa; een bewijs van tewerkstelling van uw echtgenoot; documenten in verband met de universitaire studies van uw dochter; en de klacht die jullie hebben neergelegd bij de politie op 9 augustus 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U, uw echtgenoot en dochter baseren zich voor jullie verzoek om internationale bescherming op dezelfde elementen. Het verzoek van uw echtgenoot werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van volgende redenen:

"(...)"

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook het verzoek van uw dochter werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster – i.e. de dochter van verzoeker en eerste verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op 2 maart 1996 in San Salvador. In 2016 startte u een studie communicatiewetenschappen aan de Universidad Tecnológica de El Salvador in San Salvador stad. U woonde met uw vader, D. B. G. R. (...), en moeder, N. C. D. D. G. (...), in colonia Villa Hermosa, een residentiële wijk gelegen in de zone San Luis Mariona van de gemeente Cuscatancingo in het departement San Salvador.

Colonia Villa Hermosa was aanvankelijk een rustige buurt maar in de loop der jaren was er meer en meer aanwezigheid van de bendes en moest je voorzichtig zijn als je de straat opging. Op 10 maart 2012 werden jullie gebeld. U nam de telefoon op. Een man vroeg waar uw vader was. U dacht dat de beller uw oom was en antwoordde dat uw vader de auto aan het parkeren was. Even later, toen ook uw vader thuis was aangekomen, werd er een tweede keer gebeld. U nam opnieuw op, dacht weer dat het uw oom was en gaf de telefoon aan uw vader. De onbekende man belde vanwege de bende Mara Salvatrucha (MS-13). Hij eiste 1.000 dollar en gaf te kennen dat hij alles over uw vader wist, waar hij werkte, om hij laat hij en ook u naar huis kwamen etc. Uw vader zei dat hij het geld niet had maar dat hij zou bekijken hoe het bijeen te kunnen krijgen. Hij vroeg vervolgens hulp aan zijn zus die in de Verenigde Staten woont. Zij kon 700 dollar geven. Het bendelid ging uiteindelijk akkoord met dat bedrag. Uw vader kreeg de instructie om naar de bank Azteca te gaan en het geld over te maken op naam van een vrouw. De volgende dag deed hij wat hem werd opgedragen. Op 12 maart werd uw vader op zijn werk opnieuw opgebeld door het bendelid. Hij zei dat hij het geld niet had ontvangen en eiste een nieuwe storting. Uw vader legde de situatie uit aan zijn baas en hij ging ermee akkoord om hem 700 dollar te lenen. Hij maakte het geld over aan dezelfde persoon en bij dezelfde bank. Nog dezelfde dag werd hij weer opgebeld door hetzelfde individu. Het bendelid hing weer hetzelfde verhaal op, namelijk dat ze het geld niet hadden ontvangen. Uw vader besloot evenwel dat het genoeg was geweest. Hij wilde niet blijven betalen. Samen met uw moeder haalde hij u op aan uw college. Vervolgens gingen jullie naar Metrocentro in San Salvador stad. U vroeg wanneer jullie naar huis zouden teruggaan. Uw ouders antwoordden dat jullie nooit meer zouden terugkeren naar Villa Hermosa en vertelden u over de afpersing. Die nacht sliepen jullie in een hotel en de volgende dag gingen jullie naar het huis van een vriendin van uw vader in El Rosario, gelegen in de deelstaat La Paz, dat leegstond. Jullie verbleven er een maand. In die periode spraken uw ouders met uw tante die in de Verenigde Staten woont. Ze stelde voor hen te helpen met het betalen van de huur van een huis in een residentiële veilige buurt, op voorwaarde dat haar drie zonen, die voordien bij hun grootmoeder woonden, bij jullie konden intrekken. In april 2012 verhuisden jullie dan naar een woning in colonia Magaña in San Salvador. Uw vader had ontslag moeten nemen bij het advocatenkantoor waar hij twintig jaar had gewerkt uit angst dat de MS-13 hem daar zou vinden. Hij ging dan aan de slag als zelfstandige.

Sinds de afpersing werd u erg gecontroleerd door uw ouders. Ze lieten u niet zomaar naar buiten gaan en als u wel naar buiten moest, bijvoorbeeld voor een activiteit in het kader van uw studies, werd u steeds begeleid door uw vader of moeder. Ook had u een slaapprobleem ontwikkeld door wat er was gebeurd in maart 2012 en door het bendegeweld in het algemeen.

In colonia Magaña, waar het aanvankelijk eveneens rustig was, begon de aanwezigheid van de bende Mara 18 (M-18) toe te nemen. In januari 2018 werd uw moeder verplicht om maandelijks 30 dollar te betalen aan de M-18, zogenaamd beschermingsgeld. Ze maakte dat geld over aan een broodverkoper die handelde in naam van de bende. In januari 2019 was het een andere persoon die dat geld inde. Hij trok de renta op naar 50 dollar per maand.

Op 12 april 2019 was u met uw moeder aan het winkelen in Metrocentro. In de schoenenwinkel Brooklyn zagen jullie een jongen van de MS-13 met de bijnaam El Chele die jullie kenden van in Villa Hermosa. Jullie deden alsof jullie hem niet hadden gezien maar hij passeerde jullie samen met een vriend en noemde u bij uw roepnaam ‘N. (...)’. Jullie waren volledig in paniek en keerden onmiddellijk na deze onverwachte ontmoeting terug naar huis met een taxi. Kort hierna ging uw moeder de straat op om inkopen te doen. Ze zag El Chele en zijn vriend op de hoek tegenover jullie huis staan. Ze maakte

rechtsomkeer en bracht uw vader op de hoogte. Hierna gingen jullie nog maar weinig naar buiten en uw ouders zorgden er in de mate van het mogelijke voor dat ze u altijd met de auto naar de universiteit konden brengen.

Op 6 mei 2019 was u vroeger dan gepland gedaan met de les. Uw moeder kon u die dag niet ophalen dus u moest de bus nemen. Toen u het universiteitsgebouw verliet, zag u twee onbekende jongens op de parking staan maar u schonk er verder geen aandacht aan. Toen u aan de bushalte stond te wachten, zag u diezelfde jongens daar ook staan. Ze stapten op dezelfde bus als u en stapten kort na u aan dezelfde bushalte af. Ze achtervolgden u. U was bang en ging een winkelcentrum binnen. De jongens bleven u volgen. Omdat ze maar niet weggingen, besloot u snel naar huis te wandelen. Thuis angekommen, zag uw moeder hen op de hoek tegenover jullie huis staan. Uw moeder bracht uw vader op de hoogte van wat er was gebeurd en ze besloten klacht in te dienen bij de politie. Uw moeder ging nog dezelfde dag naar het politiekantoor en vertelde over de twee achtervolgingen en wat er was gebeurd in 2012. Ze stuurden haar naar een andere politie-eenheid in colonia Flor Blanca maar daar zeiden ze dat ze niets konden betekenen voor haar daar ze geen namen en informatie kon geven over de bendeleden met wie jullie problemen hadden. Ze kon geen aangifte indienen. Omdat jullie zich onbeschermd voelden en vreesden dat jullie iets zou overkomen, namen uw ouders de beslissing om El Salvador te verlaten. Op 1 juli 2019 kochten ze vliegtickets naar België. In afwachting van jullie vertrek, ging u niet meer naar de universiteit. De zonen van uw tante die bij jullie woonden, zijn op 1 augustus 2019 naar Ciudad Merliot in de gemeente Santa Tecla verhuisd.

Op donderdag 8 augustus 2019 kwam er een bendelid van de M-18 van een jaar of twaalf 's avonds naar jullie huis. Hij overhandigde een telefoon aan uw vader. De beller stelde dat ze wisten dat er personen van rivaliserende bendes naar jullie huis kwamen. Er kwamen studiegenoten van u en uw neven over de vloer, familie ook, maar naar jullie menen hebben zij niets te maken met de bendes. De beller was evenwel onverbiddelijk en zei aan uw vader dat jullie tot zondag de tijd hadden om de colonia te verlaten. Hij zei dat ze jullie in het oog hielden en dat als jullie niet gehoorzaamden, ze u als eerste zouden doen verdwijnen. Die avond stond er een moto met twee jongens enkele uren op de hoek van jullie straat. Ze observeerden jullie. De volgende dag gingen jullie naar een hotel in San Salvador stad. Uw vader ging klacht indienen bij de politie in colonia Flor Blanca. Jullie wilden een bewijs van wat er was gebeurd voor het geval jullie geen internationale bescherming zouden kunnen krijgen en zouden moeten terugkeren naar El Salvador.

Op 10 augustus 2019 zijn u, uw vader en moeder via Madrid naar België gevlogen. Op 20 augustus 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat de MS-13 of de M-18 u bij een terugkeer naar El Salvador zal doden. In België werd vastgesteld dat uw moeder diabetes heeft.

Uw tante, M. A. S. (...), diende hier op 18 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in samen met haar meerderjarige zoon, A. E. M. S. (...), en dochter, E. P. M. S. (...). Uw oom, J. C. C. P. (...), vroeg hier op 29 november 2019 internationale bescherming.

Ter ondersteuning van jullie verzoek legden jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten; de verlopen en geldige identiteitskaart van uw vader; de identiteitskaarten van u en uw moeder; het rijbewijs van uw vader; jullie geboorteaktes; de huwelijksakte van uw ouders; de fiscale kaarten van u en uw moeder; een eigendomsbewijs van jullie woning in Villa Hermosa; een bewijs van tewerkstelling van uw vader; documenten in verband met uw universitaire studies; en de klacht die jullie hebben neergelegd bij de politie op 9 augustus 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*U en uw ouders baseren zich voor jullie verzoek om internationale bescherming op dezelfde elementen. Het verzoek van uw vader werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van volgende redenen:
"(...)"*

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook het verzoek van uw moeder werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpen zij een beoordelingsfout op.

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretische uiteenzetting van een aantal juridische principes, laten verzoekende partijen het volgende gelden over de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen:

"4.2.2.1. Wat betreft de problemen met de MS-13

Verzoekende partij wenst vooreerst te benadrukken dat niet wordt betwist dat verzoekers in 2012 hun wijk Villa Hermosa in El Salvador dienden te ontvluchten omwille van problemen met de MS-13, m.n. omdat zij meermaals gedwongen werden een aanzienlijke geldsom aan de bende over te maken en zij weigerden nog langer aan de eisen van de bende te voldoen.

Zij vestigden zich vervolgens, met behulp van financiële steun van de zus van eerste verzoeker, in een wijk die op dat moment min of meer veilig was, waar de bendes nog niet echt actief en in elk geval nog niet zichtbaar waren. Pas vanaf 2018 begon de aanwezigheid van de bendes in hun omgeving toe te nemen, en werd de aanwezigheid van de M-18 in hun wijk duidelijk merkbaar. Dit uitte zich onder meer in het feit dat verzoekers gedwongen werden een maandelijkse rent a te betalen aan leden van de M-18.

Deze gebeurtenissen - en met name die in 2012 - zijn belangrijk in het kader van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers. Immers, talrijke bronnen wijzen op het feit dat wanneer personen eens problemen hebben gekend met bendes in El Salvador, deze problemen blijven bestaan en een blijvend risico in hoofdte van deze personen vormen. Hoewel deze informatie in hoofdzaak betrekking heeft op personen die na het hebben van problemen met bendes naar het buitenland getrokken zijn en vervolgens terugkeren naar El Salvador (zie COI Focus Salvador: Retour au pays des ressortissants van 12 juli 2019, stuk 3), kan de reden voor dit blijvend risico mutatis mutandis worden toegepast op de situatie van verzoekers: informatie over problemen met bendeleden, waaronder problemen met betrekking tot 'ongehoorzaam gedrag', wordt bewaard en kan op verschillende manier leiden tot latere problemen, m.n. wanneer men zich in een wijk vestigt waarin dezelfde bende actief is en er een 'achtergrondcheck' plaatsvindt, of wanneer men rechtstreeks opnieuw in contact komt met bendeleden waarmee men voordien problemen gehad heeft.

Het is op die laatste manier dat verzoekers na verschillende jaren van relatieve veiligheid, opnieuw in het vizier zijn gekomen van de bende waarmee ze voorheen problemen hadden gehad. Zij liepen op een dag El Chelé tegen het lijf, een jongen uit hun voormalige wijk die nog jong was geweest toen zij er in 2012 vertrokken waren (jonger dan derde verzoekster), maar wiens hele familie deel uitmaakte van

de MS-13. Hij kende verzoekers vanuit hun voormalige wijk (hij bracht fruit en zoetigheden aan huis), en herkende tweede en derde verzoekster dan ook toen hij hen in 2019 tegen het lijf liep. Hij liet ook merken dat hij hen herkend had, door de naam van derde verzoekster te roepen. Verzoekers vermoeden dat hij ofwel op de hoogte was van het feit dat zij problemen hadden gekend met de bende in Villa Hermosa, ofwel dat hij tegen familie of bendeleden gesproken heeft over de ontmoeting en dat deze anderen nog op de hoogte waren van de problemen die tot de vlucht van de familie uit Villa Hermosa hadden geleid. Op die manier werden de bendeleden van MS-13 uit de wijk Villa Hermosa op de hoogte gebracht van de nieuwe verblijfplaats van verzoekers, hetgeen tot hernieuwde problemen leidde.

Het is perfect aannemelijk dat verzoekers in de jaren na hun verhuis geen problemen gekend hebben. Zij zijn immers verhuisd naar een volledig andere wijk, zonder dat iemand in hun voormalige wijk op de hoogte was van hun verhuis, en zij verhuisden naar een wijk waar op dat ogenblik nog geen bende actief was, waardoor er ook geen risico was op een 'herkomstcheck' via dewelke zij aan de leden van MS-13 van hun vorige wijk hadden kunnen worden verklikt. Hun verhuis sloot weliswaar niet elk risico uit - het was nog steeds in San Salvador, en het risico op een toevallige ontmoeting met personen uit hun voormalige wijk bleef uiteraard mogelijk - maar het was op dat ogenblik de veiligste haalbare optie. Verwerende partij kan niet gevolgd worden wanneer ze stelt dat als MS-13 daadwerkelijk wraak had willen nemen, ze val vroeger iets zou hebben ondernomen. De leden van MS-13 waarmee zij in Villa Hermosa problemen hadden gekend, hadden geen idee waar zij naartoe gegaan waren. Uit objectieve informatie blijkt ook niet dat bendeleden actief op zoek gaan naar burgers die een wijk verlaten omwille van problemen met de bende en deze personen actief opsporen. Echter, wanneer deze personen later op een andere manier in aanraking komen met de bende, is de kans reëel dat eerdere problemen opnieuw opspelen. Dat verzoekers in 2019 nog problemen ondervonden omwille van hun 'ongehoorzaamheid' in 2012, nadat zij bij toeval in aanraking waren gekomen met een bendelid dat hen van vroeger herkende, is dan ook geenszins een blote bewering: de aannemelijkheid hiervan wordt ruimschoots ondersteund door objectieve informatie.

Verzoekers zijn zich bewust van twee concrete incidenten met leden van MS-13 in 2019: het incident op 12 april 2019 en het incident op 6 mei 2019, toen derde verzoekster uitzonderlijk niet van de universiteit kon worden opgehaald door haar moeder en ze de bus diende te nemen, waarbij ze gevolgd werd door twee personen die haar tot haar huis volgden. Zij verduidelijken evenwel dat het perfect mogelijk is dat zij vaker in het oog werden gehouden door leden van de MS-13, maar dat zij dit om verschillende redenen niet opmerkten. Vooreerst is hun wijk zeer druk, het is een wijk met veel winkels en prostitutie op straat, waardoor de straten er zeer druk zijn en eventuele observeerders gemakkelijk zouden kunnen opgaan in de massa. Bovendien wordt hun wijk gedomineerd door de M-18, en is het voor leden van de MS-13 dan ook risicovol om zich in hun wijk te begeven. De trip van derde verzoekster vanaf de universiteit was dan ook een gelegenheid voor de bendeleden om dichterbij derde verzoekster te komen en hun dreigende aanwezigheid merkbaar te maken. Deze omstandigheden maken dus dat verzoekers er niet zeker van kunnen zijn in welke mate de MS-13 hen in die periode viseerde, en dat het niet uitgesloten is dat zij van naderbij opgevolgd werden dan de mate waarin zij zelf beseften.

Het feit dat geen meer verregaande incidenten plaatsvonden dan het loutere observeren, kan verschillende oorzaken hebben: vooreerst is de periode waarin deze nieuwe feiten plaatsvonden niet zeer lang, en bovendien is het denkbaar dat de leden van MS-13 informatie over hen trachtten in te zamelen: waar wonen ze, wat zijn hun beroepsactiviteiten/wat is hun financiële situatie, laten ze zich in met activiteiten van de M-18...

In elk geval meent verzoekende partij dat deze bedenkingen en vragen over de intenties van de MS-13 geen afbreuk doen aan het feit dat 1) verzoekers zeer gedetailleerde, overtuigende verklaringen hebben afgelegd over de incidenten in april-mei 2019; 2) de aannemelijkheid van deze incidenten niet losgezien kan worden van de niet-betwiste problemen in 2012 en verder versterkt wordt door de objectieve informatie die wijst op een reëel risico in hoofde van personen die reeds eerder problemen gekend hebben met bendeleden.

Verwerende partij kan geenszins gevolgd worden wanneer ze stelt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij een risicoprofiel zouden hebben doordat ze zich hebben verzet tegen de macht van de bendes. Conform de informatie uit talrijke bronnen is zulks manifest wel het geval: talrijke rapporten noemen personen die worden gezien als zijnde in overtreding van de regels van de bende of zich verzettend tegen hun gezag ("Personnes perçues par les gangs comme contrevenant à leurs règles ou résistant à leur autorité") als eerste risicocategorie, en stellen dat deze personen net als hun familieleden het doelwit kunnen zijn van gewelddadige handelingen, moord of seksueel geweld (COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019, p. 11-12). Het niet betalen van een aan de bende verschuldigd bedrag (bv. de renta) wordt als een daad van verzet beschouwd en kan leiden tot de verdwijning van of moord op de betrokkene (COI Focus Situation Sécuritaire 15 juli 2019, p. 12).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat verzoekers middels consistente, gedetailleerde en specifieke verklaringen die ruim ondersteund worden door hun individuele situatie (cf. de problemen in 2012) alsook door objectieve informatie over het risico in hoofde van personen in gelijkaardige situaties, hun vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade door leden van de bende MS-13 aannemelijk maken.

4.2.2.2. Wat betreft de problemen met de M-18

Verzoekers verklaren kort voor hun vertrek eveneens problemen te hebben gekend met leden van de M-18 in hun wijk.

Verzoekende partij wenst vooreerst te benadrukken dat verwerende partij niet gevolgd kan worden wanneer zij spreekt van een "onwaarschijnlijk toeval" dat deze problemen zich precies op dit ogenblik voordeden, nu verzoekers hadden besloten het land te verlaten. Vooreerst hebben verzoekers duidelijk verklaard dat de wijk op het ogenblik van hun vestiging in 2012 relatief veilig was, en de aanwezigheid van de M-18 pas vanaf 2018 echt merkbaar was. Het is dan ook niet meer dan normaal dat zich nog niet eerder problemen met deze bende voordeden.

Bovendien leidt een analyse van de gebeurtenissen tot de vaststelling dat alle problemen in 2019 zich in feite op een vrij beperkte periode hebben voorgedaan. Pas sinds april 2019 ondervonden verzoekers opnieuw problemen met leden van de MS-13, die hen in de weken daarop opzochten en observeerden. Het is dan ook niet onaannemelijk dat verzoekers, die aanvankelijk, buiten het feit dat zij een maandelijkse renta betaalden, geen specifieke problemen kenden met de leden van de M-18 in hun wijk, vanaf die periode in het vizier van de M-18 sprongen. Hoewel verzoekers niet precies weten wat de aanleiding was van de aandacht van M-18 voor hen - dat de bendeleden hen daar niet over inlichtten, kan hen niet worden verweten - is het niet onaannemelijk dat dit te maken heeft met het feit dat MS-13 in die periode aandacht voor hen had en onder meer verschillende keren voor hun huis had rondgehangen. Het is goed mogelijk dat deze aanwezigheid was opgemerkt door de M-18, die daarop een link tussen verzoekers en de MS-13 had gelegd.

Dat de M-18, die hun wijk domineerde, negatieve aandacht kreeg voor verzoekers precies in de periode waarin zij in diezelfde wijk problemen kenden met de MS-13, lijkt dan ook helemaal niet zo "toevallig" als verwerende partij het voorstelt en is gezien de context van rivaliserende bendes in El Salvador plausibel in het licht van de omstandigheden van de zaak en van de objectieve informatie over deze context.

Wat betreft de klacht die verzoekers tot tweemaal toe gingen neerleggen naar aanleiding van de problemen in 2019, verbaast tweede verzoekster zich vooreerst werkelijk over het feit dat zij zou gezegd hebben dat ze op 6 mei 2019 eerst naar het politiekantoor in Montserrat ging. Hier moet sprake zijn van een verspreking als gevolg van de stress die het persoonlijk onderhoud met zich meebracht, want zij is wel degelijk eerst naar Miramonte gegaan, zoals haar man en dochter correct verklaarden. Voorts ziet verzoekende partij waarom deze klacht van tweede verzoekster en de omstandigheden waarin die plaatsvond, onaannemelijk zouden zijn en dat het onaannemelijk zou zijn dat de klacht van eerste verzoeker wel, en die van tweede verzoekster niet geregistreerd werd. Uit de verklaringen van zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster omtrent de klachten die zij respectievelijk op 6 mei 2019 en 9 augustus 2019 zijn gaan indienen, blijkt dat in beide gevallen de politie weigerachtig was om op hun verzoek in te gaan. Het indienen van een klacht was een zeer omslachtig, tijdrovend en ontmoedigend proces, dat erop gericht leek het effectieve indienen van een klacht te ontraden. Tweede verzoekster werd eerst naar een ander politiekantoor overgebracht en vervolgens tot tweemaal toe doorverwezen naar een andere dienst, om vervolgens te horen te krijgen dat een klacht in haar omstandigheden niet aangenomen kon worden (nota's CG VS II, p. 11). Eerste verzoeker had op 9 augustus 2019 een gelijkaardige ervaring: hij merkte duidelijk dat de politie ervoor probeerde te zorgen dat hij geen aangifte zou doen, door hem af te schrikken met het argument dat hij lang zou moeten wachten en door hem naar een andere eenheid door te sturen. Eerste verzoeker heeft desondanks volhard en heeft aangedrongen, en is er uiteindelijk in geslaagd zijn klacht te laten registreren.

In het licht van deze weigerachtige houding van de politiediensten om klachten met betrekking tot problemen met bendes te registreren, is het wel degelijk aannemelijk dat het erin slagen effectief een klacht in te dienen, afhangt van verschillende factoren, zoals de bereidwilligheid van de concrete persoon bij de politie waarop men stoot en de mate waarin men aandringt. Ook gender kan hierin een rol gespeeld hebben: tweede verzoekster werd als vrouw gemakkelijker aan de kant geschoven. In elk geval heeft eerste verzoeker het been stijf gehouden toen men hem op allerlei manieren verhinderde de klacht in te dienen, omdat hij reeds wist hoe het zijn vrouw de vorige keer vergaan was. Ook zijn krachtadigere houding heeft ertoe geleid dat hij wel in staat is geweest zijn klacht te laten registreren, in tegenstelling tot zijn vrouw. Dit lijkt geenszins onaannemelijk.

Ook de suggestie van de politie met betrekking tot de goedkope telefoon kadert binnen deze weigerachtige houding van de politiediensten om officiële klachten te registreren: om mensen te

overtuigen hun klacht te laten vallen en het gevoel te geven dat er wel degelijk iets ondernomen wordt, geven ze suggesties die niet noodzakelijk toegespitst zijn op de concrete problematiek, om zich op die manier gemakkelijk van de klager af te maken.

Verwerende partij legt niet uit waarom het onaannemelijk zou zijn dat tweede verzoekster geen kopie van haar verklaringen zou meekrijgen. Verzoekende partij ziet ook geen reden waarom dit onaannemelijk zou zijn. Het is perfect mogelijk dat dit binnen het beleid van de politie past, voor zover geen officiële klacht werd geregistreerd.

Tot slot wenst verzoekende partij nog te wijzen op het feit dat verzoekers een kopie neerlegden van de klacht die op 9 augustus 2019 door eerste verzoeker werd ingediend. Dit vormt een belangrijk document ter ondersteuning van hun verklaringen omtrent de problemen die zij in deze periode met M-18 gekend hebben. Verwerende partij kan geenszins gevolgd worden wanneer zij stelt dat "het attest [niets] verandert [...] aan bovenstaande vaststelling dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken". Het document draagt immers bij tot de aannemelijkheid van de gebeurtenissen die aan de basis van de door verzoekers geuite vrees liggen, en dient derhalve betrokken te worden bij de beoordeling van deze aannemelijkheid. Verwerende partij spreekt zich niet uit over de bewijswaarde van dit document en de mate waarin dit document in staat is om de geloofwaardigheid van de verklaarde problemen vast te stellen. De analyse van de bewijswaarde van dit document voldoet derhalve geenszins aan de normen gesteld in de rechtspraak van het EHRM en van Uw Raad die eerder in dit verzoekschrift weergegeven werd (zie onder 4.2.1.).

Ter conclusie meent verzoekende partij dat verzoekers consistente, coherente en precieze verklaringen hebben afgelegd over zowel de problemen die zij in 2012 met de MS-13 gekend hebben als over de problemen die zij in 2019 met zowel de MS-13 als met de M-18 gekend hebben. Hun verklaringen worden ondersteund door een bewijsstuk, en zijn volkomen in lijn met de informatie over de context waarin zijn verbleven.

Verzoekende partij wenst nog op te merken dat zij niet inziet waarom het feit dat tweede verzoekster geen informatie heeft over de vluchtmotieven van haar schoonbroer, die na verzoekers in België aangekomen is, hun algemene geloofwaardigheid in het gedrang zou brengen. Er bestaat voor zover zij weten geen enkel verband tussen de problemen van haar zus en schoonbroer en hun eigen problemen. Zij kunnen hun eigen redenen hebben om hun schoonbroer na diens aankomst in België nog niet te hebben opgezocht. Beide zaken staan los van elkaar. Het loutere feit dat zij geen informatie hebben over de asielmotieven van hun familieleden, doet op geen enkele manier afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen met betrekking tot hun eigen problemen.

Verzoekende partij meent dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet is voldaan:

- a) verzoekers hebben een oprechte inspanning geleverd om hun verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover zij beschikken, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) hun verklaringen zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor hun verzoek;
- d) zij hebben hun verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend;
- e) hun algemene geloofwaardigheid is komen vast te staan.

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat in ccisu een toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is."

Verzoekende partijen wijzen er vervolgens op dat het feit dat men slachtoffer is van de bendes en hun praktijken in de context van El Salvador een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt om het slachtoffer te worden van erge mensenschendingen, zonder dat er een bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is. Zij stellen voorts dat niet betwist wordt dat zij reeds eerder het slachtoffer werden van afpersing en doodsb bedreigingen vanwege bendeleden in El Salvador. Zij menen dat de ernst van de incidenten die zij in El Salvador ondergaan hebben en de impact daarvan onmogelijk onderschat kan worden en in overweging moet worden genomen en verwijzen in deze context naar artikel 48/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Zij citeren vervolgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en menen dat moet worden vermoed dat de bedreigingen die zij reeds ondergaan hebben opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, in het bijzonder nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Zij lichten dit als volgt toe:

“De gebeurtenis situeert zich in de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de mara’s of pandilla’s) onderling enerzijds, en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger) anderzijds (“un cycle incessant de revanches entre des gangs rivaux et entre des gangs et les autorités salvadoriennes COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019, p. 6). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied en zijn volgens sommige schattingen actief in 247 van de 262 gemeentes van het land (COI Focus 15 juli 2019, p. 19). Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld die er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen (Conseil des Droits de l’homme des Nations unies, Human Rights Watch...) beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld (COI Focus 15 juli 2019, p. 7).

Het rapport COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (administratief dossier) somt met een verwijzing naar het rapport UNHCR Eligibility Guidelines - El Salvador (2016) een aantal categorieën van personen op die in El Salvador een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van bendegerelateerd geweld.

Verzoekers vormen een risicogroep aangezien zij nagelaten hebben een door de benedeleden geëiste som geld te betalen - zij hebben hun wijk in 2012 verlaten met een openstaande schuld ten aanzien van de MS-13 - met als gevolg dat zij een bijzonder hoog risico lopen om als gevolg hiervan problemen te ondervinden.

Voornoemde rapporten noemen personen die worden gezien als zijnde in overtreding van de regels van de bende of zich verzettend tegen hun gezag (“Personnes perçues par les gangs comme contrevenant à leurs règles ou résistant à leur autorité”) als eerste risicocategorie, en stellen dat deze personen net als hun familieleden het doelwit kunnen zijn van gewelddadige handelingen, moord of seksueel geweld (COI Focus 15 juli 2019 p. 11-12). Het niet betalen van een aan de bende verschuldigd bedrag (bv. de renta) wordt als een daad van verzet beschouwd en kan leiden tot de verdwijning van of moord op de betrokkene (COI Focus 15 juli 2019 p. 12).

De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt, mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de benedeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene:

“(...)” (COI Focus 15 juli 2019, p. 26)

Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan - bv. wanneer men beschouwd wordt als een persoon die verzet toont tegen het gezag van de bende - is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven.”

Zij stellen verder dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden, o.a. personen die eerder bedreigd werden door benedeleden, werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden en verwijzen hiervoor naar de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 en de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020, evenals naar de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNCHR van maart 2016, het *“Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador”* van UN Human Rights Council van 2018, de *“Issue Paper; El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part I : Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption”* van Immigration and Refugee Board of Canada van september 2016 en het rapport *“Deported to Danger”* van Human Rights Watch van 5 februari 2020. Zij menen dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer de gevolgen te ondervinden van het feit dat zij nalieten de aan de bende verschuldigde som te betalen. Het is volgens hen dan ook absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren, rekening houdende met het bestaan van dit risico.

Voorts voeren verzoekende partijen aan dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd, aldus verzoekende partijen. Bij deze beoordeling dient rekening te worden gehouden met een risicoprofiel en het cumulatief effect van verschillende risicofactoren. Wat dit betreft wijzen verzoekende partijen erop dat zij reeds eerder, in 2012, het slachtoffer werden van

afpersingspraktijken en doodsb bedreigingen vanwege leden van de MS-13, dat tweede verzoekster een jonge vrouw is en dat zij financieel ondersteund werden vanuit het buitenland. Zij menen dat om al deze redenen een risico op vervolging of op ernstige schade moet worden aangenomen en dat, gezien de verhoogde kwetsbaarheid van de familie, het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast. Zij voegen hier voor de volledigheid nog aan toe dat ook hun verblijf in het buitenland *an sich* aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden en citeren daartoe uit de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019, de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020 en het rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020. Op basis van het cumulatief effect van de voorgaande risicofactoren dient volgens verzoekende partijen te worden besloten dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.

Daarnaast betogen verzoekende partijen dat uit alle beschikbare informatie blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes, waarbij zij verwijzen naar – en citeren uit – de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNCHR van maart 2016, de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 en de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020. Er bestaat, aldus verzoekende partijen, in El Salvador geen beschermingsmogelijkheid door de nationale autoriteiten.

Ook menen verzoekende partijen dat een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hen geen veiligheid kan bieden. Aangezien zij niet tot de hogere sociale klassen behoren, maar tot de middenklasse, zijn zij immers niet in staat om zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken). Bij hervestiging zullen zij het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is, wordt volgens hen bevestigd door het rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020. Zij zijn dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij ondergingen in El Salvador ertoe leiden dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador een reëel risico lopen om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in El Salvador aan dit gevaar kunnen onttrekken.

Voorts zijn verzoekende partijen het niet eens met de stelling van de adjunct-commissaris-generaal dat de drijfveer van de vervolgingsfeiten die zij vrezen veeleer economisch is en geenszins politiek van aard, en dat geen band zou bestaan met het Verdrag van Genève. Zij stellen dat hun weigering om de door de bende geëiste geldsom te betalen en dus hun weigering om te gehoorzamen aan hun gezag en met hen mee te werken, wordt gezien als een vorm van verzet tegen de bende als semi-autoriteit in hun plaats van herkomst en dat hun weigering om bij te dragen aan hun werking, door hen financieel te ondersteunen, een gewetenskwestie vormt: zij zijn het niet eens met de huidige situatie in El Salvador en wensen hier niet aan bij te dragen of deel te nemen. Zij wijzen er tevens op dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren en dat de bendes dus zonder twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b), van de Vreemdelingenwet vormen. Zij menen dat een vorm van verzet tegen deze autoriteit wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging vormt, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, en citeren uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNCHR van maart 2016. Verzoekende partijen menen dat de afpersing in wezen gaat over de verwerving en instandhouding van effectieve politieke macht en sociale controle en dat zij dan ook wel degelijk vervolging vrezen omwille van hun politieke overtuiging in de zin van het Verdrag van Genève. Minstens menen verzoekende partijen deel uit te maken van de sociale groep van de personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestendiging van de macht van de bendes in El Salvador. Dit vormt volgens hen een fundamenteel kenmerk van hun identiteit/morele integriteit, waarvan niet mag worden geëist dat zij dit opgeven. Bovendien vormt deze groep binnen de context in El Salvador een groep met een eigen identiteit en wordt zij in haar directe omgeving als afwijkend beschouwd, gezien de zeer sterke aanwezigheid van de mara’s en het feit dat de meeste burgers beantwoorden aan hun eisen.

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, laten verzoekende partijen ten slotte gelden dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest in de zaak C-285/12 van 30 januari 2014 naar aanleiding van een prejudiciële vraag gesteld door de Raad van State

in de zaak *Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* heeft geoordeeld dat die notie onafhankelijk dient geïnterpreteerd te worden van het internationaal humanitair recht. Zij citeren tevens uit de conclusie van de Advocaat-Generaal van 18 juli 2013 in deze zaak en uit de *“Note sur l'interprétation de la notion de ‘conflit armé interne’ visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant ci la Cour de justice de l'Union européenne”* van UNHCR, waarin UNHCR het standpunt had geuit dat mensen blootgesteld kunnen worden aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld, los van het feit dat de context al dan niet als *“gewapend conflict”* gedefinieerd wordt. Verzoekende partijen vervolgen:

“In de COI Focus over de veiligheidssituatie in Salvador wordt er een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld aangegeven (zie pp. 6-7) maar wordt er geen specifieke analyse gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (omzetting van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, verder kwalificatierichtlijn). Bij het lezen van de beslissing is het echter wel duidelijk dat verwerende partij van oordeel is dat er geen gewapend conflict is in El Salvador.

Bij raadpleging van deze bronnen blijkt dat zij de veiligheidssituatie in El Salvador niet beoordelen in het licht van artikel 15 c) van de kwalificatierichtlijn of 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepalingen moet echter autonoom worden toegepast en niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht.

Het blijkt echter dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerden (zie stukken 5 en 6). Daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden, blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen.

Zij zijn ook de directe strijd aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land.

Als reactie hebben de autoriteiten steeds meer het leger ingezet tegen de bendes en hebben ze de grondwettelijke vrijheden op algemene wijze beperkt.

Dit brengt verschillende instanties tot de conclusie dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en tussen de bendes en de overheid.

De bendes in Salvador hebben een zekere organisatie, er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn, die toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren.

Het niveau van het geweld is op het niveau of zelfs hoger dan het niveau van geweld in bepaalde conflictzones. Dit wordt unaniem erkend door alle gebruikte bronnen, los van de kwalificatie die wordt gegeven aan de veiligheidssituatie.

Het niveau van geweld heeft ook diepgaande gevolgen op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking).

*De defensie-minister van El Salvador heeft zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict gekwalificeerd (stuk 7) : *Segun el ministro salvadoreño de la Defensa, David Mnngaia, el país vive un conflicto armado de “haja intensidad” por los constantes enfrentamientos entre las fiterzas armadas y las estructuras criminales*, vrij vertaald : Volgens de Salvadoraanse Minister van Defensie, is er in het land een gewapend conflict van lage intensiteit omwille van de constante confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en de criminele structuren.*

In een Policy Brief van november 2018 (stuk 8) heeft de GIWPS de situatie in El Salvador grondig onderzocht in het licht van de definitie van een gewapend conflict in het internationaal humanitair recht om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd.

Gezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes en de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet er worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en van artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn.

De ernst van het geweld in Salvador wordt gedocumenteerd in de door verwerende partij neergelegde informatie. El Salvador is één van de gevaarlijkste landen ter wereld, waarschijnlijk het gevaarlijkste land ter wereld.

Niemand, behalve de hoogste sociale klassen, kan aan de invloed en de gewelddaden van de bendes ontsnappen.

Verzoekers vertonen ook persoonlijke omstandigheden die het risico voor hen om slachtoffer te worden van het bendege geweld in El Salvador verhogen:

-zij behoren niet tot de hogere klassen;

-zij hebben het land verlaten en zullen door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer, wat waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat zij in het buitenland verbleven, wat al de indruk zal geven dat zij over voldoende financiële middelen beschikken, hetgeen van hen een doelwit zal maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld;

-verzoekers waren eerder al het slachtoffer van de bendes in El Salvador;

-verzoekers hebben dichte familieleden in de VS die hen financieel ondersteunen;

-derde verzoekster is een jonge vrouw en maakt deel uit van en bijzonder kwetsbare groep in El Salvador.

Om deze redenen moet het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet worden toegekend."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de COI Focus "Salvador. Retour au pays des ressortissants" van 12 juli 2019 (stuk 3A);

- de COI Focus "Salvador. Retour au pays des ressortissants" van 9 januari 2020 (stuk 3B);

- het rapport "Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse" van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 4);

- McNamara, P. J., "Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims", Refugee Survey Quarterly, 2017, n° 36, pp. 1-24 (stuk 5);

- het "Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador" van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 23 april 2018 (stuk 6);

- het persartikel "La Fuerza Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares" uit La Vanguardia van 29 april 2019 (stuk 7);

- GIWPS. Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador, november 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de rechten van de verdediging, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit beginsel geschonden achten. Het middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band aanwezig is met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging en ook een band met het Verdrag van Genève op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is, omdat (B) er geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partijen beweerde vervolging door de MS-13 en de M-18, nu (i) de afpersing in maart 2012 dateert van acht jaar geleden en zij daarna naar colonia Magaña zijn verhuisd, waar zij jarenlang zonder problemen hebben gewoond en (ii) het niet geloofwaardig is dat zij in 2019 opnieuw problemen zouden hebben gekregen met de MS-13, aangezien (a) het een louter blote bewering blijft dat bendeleden van de MS-13 het op hen hadden gemunt in 2019 omdat zij in 2012 niet hadden gedaan wat ze hadden geëist, (b) hun verklaringen over de twee achtervolgingen door bendeleden van de MS-13 in april en mei 2019 en het doel ervan te zeer aan de vlakte bleven om te kunnen overtuigen en het bovendien vragen oproept dat de bendeleden niet meer deden dan hen twee keer achtervolgen en in het oog houden als de MS-13 het effectief op hen gemunt had, (c) er een incoherentie is tussen hun verklaringen over wat er na de achtervolging van april 2019 gebeurde, (d) ook hun verklaringen over de reden waarom de M-18 hen plots in het vizier kregen te vaag bleven om te kunnen overtuigen en het bovendien wel zeer toevallig is dat de M-18 hen drie dagen voor hun geplande reis naar Europa vroeg om hun woning te verlaten, (e) er enkele bedenkingen kunnen worden gemaakt bij hun vraag om bescherming aan de politie in El Salvador, (f) de drie zonen van verzoekers zus die sinds hun verhuis naar colonia Magaña in 2012 bij hen inwoonden nog steeds in El Salvador woonachtig zijn, en (g) eerste verzoekster niet kon expliciteren waarom haar schoonbroer El Salvador had verlaten, omdat (C) het

moeten betalen van een maandelijkse *renta* op zich niet volstaat om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden, omdat (D) het feit dat verzoeker en eerste verzoekster hun dochter (c.q. tweede verzoekster) uit voorzorg haar vrijheid ontnamen eveneens onvoldoende is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden, omdat (E) het slaapprobleem van tweede verzoekster evenmin zwaarwichtig genoeg is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden, omdat (F) de diabetes van eerste verzoekster een beoordeling vergt die een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, omdat (G) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (H) de door verzoekende partijen neergelegde documenten niets veranderen aan deze appreciatie. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekende partijen zich voor hun verzoek om internationale bescherming op dezelfde elementen baseren en dat het verzoek van verzoeker werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, verlaten te hebben uit vrees voor vervolging door de bende *Mara Salvatrucha* (MS-13) en de bende *Mara 18* (M-18). In maart 2012 zou verzoeker onder bedreiging enkele keren via overschrijving afpersingsgeld hebben betaald aan een bendelid van de MS-13, dat telkens beweerde dat hij het geld niet had ontvangen en hem bedreigde. In april 2012 zouden verzoekende partijen verhuisd zijn naar een andere *colonia*. Daar zou eerste verzoekster vanaf januari 2018 maandelijks *renta* (beschermingsgeld) hebben moeten betalen aan de M-18, wiens aanwezigheid in die buurt begon toe te nemen. Op 12 april 2019 zouden eerste en tweede verzoekster tijdens het winkelen een jongen van de MS-13 hebben gezien die zij kenden van hun vorige *colonia*. Deze zei de koosnaam van tweede verzoekster. Op 6 mei 2019 zou tweede verzoekster op de weg van de universiteit naar haar huis zijn gevolgd door twee onbekende jongens. Verzoekende partijen zouden daarop klacht zijn gaan indienen bij de politie, maar werden niet geholpen. Omdat zij zich onbeschermd voelden, besloten zij om het land te verlaten en kochten zij op 1 juli 2019 vliegtuigtickets voor België. Op 8 augustus 2019 zouden verzoekende partijen bij hen thuis van een bendelid van M-18 een telefoon overhandigd hebben gekregen, waarbij de beller hen bedreigde en hen tot 11 augustus 2019 de tijd gaf om de *colonia* te verlaten. Op 10 augustus zijn verzoekende partijen naar België gevlogen.

Daargelaten de vraag of de redenen waarom verzoekende partijen bij terugkeer naar El Salvador vervolging vrezen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat zij actueel voldoende zwaarwichtige problemen kennen met de MS-13 en/of de M-18 om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden, noch dat zij een reëel risico lopen om dergelijke problemen bij een eventuele terugkeer te zullen kennen.

Zoals verzoekende partijen in hun verzoekschrift correct opmerken, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist dat zij in 2012 door de bende MS-13 werden afgeperst. Wat betreft deze afpersing wordt er in de bestreden beslissingen evenwel terecht op gewezen dat deze dateert van acht jaar geleden en dat verzoekende partijen daarna naar een andere *colonia* zijn verhuisd waar zij jarenlang zonder problemen hebben gewoond. Verzoekende partijen voeren aan dat *“talrijke bronnen wijzen op het feit dat wanneer personen eens problemen hebben gekend met bendes in El Salvador, deze problemen blijven bestaan en een blijvend risico in hoofde van deze personen vormen”*. Nochtans blijkt uit hun verklaringen – en verzoekende partijen betwisten niet – dat zij jarenlang geen problemen hebben gekend in hun nieuwe *colonia*. Bovendien hecht de Raad, in navolging van de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen, geen geloof aan de problemen die verzoekende partijen in 2019 in hun nieuwe wijk met de MS-13 zouden hebben gekend.

Verzoekende partijen verklaarden dat zij in 2019 *“twee concrete incidenten met leden van MS-13”* hebben gehad. Zij zouden voor het eerst terug in aanraking zijn gekomen met de bende MS-13 toen eerste en tweede verzoekster op 12 april 2019 werden achtervolgd door een bendelid dat hen herkende van in hun periode in hun vorige *colonia* en een onbekende vriend van hem. De bestreden beslissingen bevatten hierover de volgende overwegingen:

“Jullie verklaarden dat de bendeleden toen behalve de roepnaam van N. (...), helemaal niets hebben gezegd aan uw dochter en echtgenote (CGVS 19/21533, p.11 en p.18; CGVS 19/21533B, p. 9-10 en CGVS 19/21534, p.12). Gevraagd wat de twee bendeleden die dag wilden van uw vrouw en dochter, moest u toegeven er geen idee van te hebben. U speculeerde dat ze misschien wilden weten waar jullie woonden of wraak wilden nemen omdat jullie het geld in 2012 niet hadden betaald zoals zij wilden (CGVS 19/21533, p.18). Uw echtgenote en dochter meenden eveneens dat ze wraak wilden nemen omdat jullie hen niet meer hadden betaald en waren vertrokken uit Villa Hermosa (CGVS 19/21533B, p.11 en CGVS 19/21534, p.13). Verder gevraagd waarom de MS-13 dan niet vroeger iets had ondernomen tegen jullie als ze daadwerkelijk wraak wilden nemen voor de situatie van 2012, repliceerde u dat ze eerder niet wisten waar jullie zich bevonden en dat die ontmoeting met El Chele geheel toevallig was (CGVS 19/21533, p.18). Uw echtgenote en dochter gaven dezelfde uitleg (CGVS 19/21533B, p.11 en CGVS 19/21534, p.13). Dat bendeleden van de MS-13 het op jullie hadden gemunt in 2019 omdat jullie in 2012 niet hadden gedaan wat ze hadden geëist, blijft evenwel een louter blote bewering.”

Wat betreft het tweede *“incident”* in 2019, met name dat tweede verzoekster op 6 mei 2019 zou zijn achtervolgd door twee onbekende mannen toen zij van de universiteit naar huis terugkeerde, bevatten de bestreden beslissingen de volgende overwegingen:

“Gevraagd of zij toen iets aan uw dochter hebben gezegd of naar haar hebben geroepen, antwoordde u negatief (CGVS 19/21533, p.18). Ook uw dochter gaf aan dat ze toen helemaal niets hebben gezegd aan haar (CGVS 19/21534, p.15). Gevraagd wat de jongens van haar wilden, antwoordde u opnieuw het niet te weten (CGVS 19/21533, p.18-19). U stelde wel dat aangezien ze zoveel moeite deden om haar te volgen tot thuis en vervolgens daar bleven wachten, dat niet veel goeds kon betekenen (CGVS 19/21533, p.19). Aan uw echtgenote gevraagd wat die twee onbekende jongens van jullie dochter wilden, repliceerde ze dat ze hen niet de kans had gegeven om dichterbij te komen en jullie aldus niet weten wat ze wilden (CGVS 19/21533B, p.11). Uw dochter meende dat het bendeleden waren van de MS-13 die haar wilden vermoorden (CGVS 19/21534, p.15), wat evenwel opnieuw een blote bewering is. Uit bovenstaande blijkt dat jullie verklaringen over de twee achtervolgingen door bendeleden van de MS-13 in april en mei 2019 en het doel ervan, te zeer aan de vlakte bleven om te kunnen overtuigen. Het roept bovendien vragen op dat als de MS-13 het effectief op jullie had gemunt, de bendeleden niet meer deden dan jullie twee keer volgen en in het oog houden.”

Verzoekende partijen voeren aan dat wanneer burgers die een wijk verlaten omwille van problemen met de bende later op een andere manier in aanraking komen met de bende, de kans reëel is dat eerdere problemen opnieuw opspelen, zodat het geenszins een blote bewering is dat zij in 2019 nog problemen ondervonden omwille van hun ‘ongehoorzaamheid’ in 2012 nadat zij bij toeval in aanraking waren gekomen met een bendelid dat hen van vroeger herkende. Met hun loutere beweringen over wat zij *“twee concrete incidenten met leden van MS-13 in 2019”* noemen, met name dat verzoeksters tijdens het winkelen toevallig een bendelid uit hun voormalige *colonia* passeerden die hen herkende en de koosnaam van tweede verzoekster riep en dat tweede verzoekster een kleine maand later werd gevolgd door twee onbekende mannen, tonen verzoekende partijen evenwel niet aan dat bendeleden van de MS-13 het op hen hadden gemunt omdat zij in 2012 niet hadden gedaan wat van hen geëist werd. Verzoekende partijen speculeren in hun verzoekschrift over de mogelijke oorzaken waarom er geen meer verregaande incidenten plaatsvonden dan het loutere observeren, doch doen hiermee geen

afbreuk aan het voorgaande. Verzoekende partijen stellen dat het gegeven dat een bendelid uit hun vorige *colonia* de koosnaam van tweede verzoekster riep en dat twee onbekende mannen tweede verzoekster zijn gevolgd tot bij haar thuis “*niet losgezien kan worden van de niet-betwiste problemen in 2012 en verder versterkt wordt door de objectieve informatie die wijst op een reëel risico in hoofde van personen die reeds eerder problemen gekend hebben met bendeleden*”, doch uit niets blijkt een *nexus* tussen de gebeurtenissen in 2012 en deze in 2019. Hoe dan ook kan uit het loutere gegeven dat een bendelid uit hun vorige *colonia* de koosnaam van tweede verzoekster riep en dat twee onbekende mannen tweede verzoekster zouden zijn gevolgd tot bij haar thuis geen nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partijen worden afgeleid, hun “*zeer gedetailleerde, overtuigende verklaringen*” over deze “*incidenten*” ten spijt. Hoewel verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat het niet betalen van een aan de bende verschuldigd bedrag als een daad van verzet wordt beschouwd en “*kan*” leiden tot de verdwijning van of moord op de betrokkene, blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen niet dat dit ook voor hen opgaat.

Voorts wordt er in de bestreden beslissingen nog als volgt overwogen:

“Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat N. (...) verklaarde dat er na de achtervolging van april 2019 meermaals onbekende jongemannen van de MS-13 jullie huis in het oog aan het houden waren (CGVS 19/21534, p.13), een element dat u, noch uw echtgenote, hebben vermeld. Haar hierop gewezen, repliceerde ze dat het niet de hele tijd was dat ze daar stonden en dat u en uw echtgenote het misschien niet hadden opgemerkt (CGVS 19/21534, p.13). Zelfs als jullie het niet hadden gezien, mag toch worden verwacht dat uw dochter deze informatie zou delen met jullie. Deze incoherentie tussen jullie verklaringen, zet de geloofwaardigheid van jullie relaas verder op de helling.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte uit de adjunct-commissaris-generaal nog een aantal terechte bedenkingen bij de vraag van verzoekende partijen aan de politie van El Salvador om bescherming:

“Volgens jullie verklaringen wilde uw echtgenote op 6 mei 2019 klacht indienen bij de politie naar aanleiding van de twee achtervolgingen maar aanvaardden ze haar klacht niet omdat ze te weinig informatie had over de beweerde vervolgers (CGVS 19/21533, p.11-12; CGVS 19/21533B, p.10-11 en CGVS 19/21534, p.15). (...). Volgens uw verklaringen zei de politieagent nog aan uw echtgenote dat ze niets konden doen maar suggereerde wel om een goedkope telefoon te kopen, het nieuwe telefoonnummer aan de bendeleden te geven om dan nadien die telefoon tot bij de politie te brengen zodat zij een opvolging konden doen van jullie gesprekken met hen (CGVS 19/21533, p.12). Erop gewezen dat uw vrouw toch geen contact had met de bendeleden die haar en jullie dochter hadden achtervolgd, beaamde u dat en trok dezelfde conclusie als het Commissariaat-generaal, dat het zogenaamd advies onlogisch was (CGVS 19/21533, p.12). Dat de politie deze suggestie zou maken aan uw echtgenote houdt gezien de beschreven omstandigheden dan ook geen steek.

Het roept tevens vragen op dat u op 9 augustus 2019 wél klacht kon indienen bij de politie (CGVS 19/21533, p.13 en p.20). Gevraagd hoe het komt dat u wel een klacht kon neerleggen in augustus 2019 maar uw echtgenote niet in mei 2019, repliceerde u dat uw vrouw toen enkel een klacht ging indienen omwille van de twee achtervolgingen en wat er was gebeurd in 2012 en u omwille van concrete bedreigingen en het feit dat jullie uit jullie huis waren gezet. U concludeerde dat de aard van de bedreigingen in augustus 2019 anders was (CGVS 19/21533, p.13). Jullie wisten evenwel evenmin wat de identiteit was van de bendeleden van de M-18 die jullie in augustus 2019 hadden bedreigd (CGVS 19/21533, p.19). Aldus ziet het Commissariaat-generaal niet wat het verschil was met de incidenten waarvoor uw echtgenote klacht wilde indienen. Dat de politie jullie klacht de ene keer niet zou aanvaarden en de andere keer wel, roept dan ook verder vragen op.

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat uw vrouw had verklaard dat ze op 6 mei 2019 eerst naar het politiekantoor van Montserrat was geweest en daarna naar Flor Blanca werd gestuurd, waar u en uw dochter stelden dat ze eerst naar het politiekantoor van Miramonte was gegaan (CGVS 19/21533, p.13; CGVS 19/21533B, p.10-11 en CGVS 19/21534, p.15). Colonia Montserrat en colonia Miramonte liggen op een viertal kilometer afstand van elkaar (zie blauwe map). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen.”

Verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekster zich verbaast “*over het feit dat zij zou gezegd hebben dat ze op 6 mei 2019 eerst naar het politiekantoor in Montserrat ging*” en dat er sprake moet zijn van “*een verspreking als gevolg van de stress die het persoonlijk onderhoud met zich meebracht, want zij is wel degelijk eerst naar Miramonte gegaan, zoals haar man en dochter correct verklaarden*”, doch blijven hiermee steken in het herhalen van een versie van de door hen afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde

tegenstrijdigheid niet opheft. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar verzoekende partijen betogen dat het wel degelijk aannemelijk is dat het erin slagen effectief een klacht in te dienen afhangt van verschillende factoren, zoals de bereidwilligheid van de concrete persoon bij de politie waarop men stoot en de mate waarin men aandringt, en dat ook gender hierin een rol gespeeld kan hebben, met name dat eerste verzoekster als vrouw gemakkelijker aan de kant werd geschoven, beperken zij zich tot het uiten van loutere beweringen (*post factum*) die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er evenwel niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Dat ook de suggestie van de politie met betrekking tot de goedkope telefoon kadert binnen deze weigerachtige houding van de politiediensten om officiële klachten te registreren – zij zouden suggesties geven die niet noodzakelijk toegespitst zijn op de concrete problematiek om mensen te overtuigen hun klacht te laten vallen en het gevoel te geven dat er wel degelijk iets ondernomen wordt om zich zo gemakkelijk van de klager af te maken –, is opnieuw een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Omwillen van de voorgaande redenen hecht de Raad geen geloof aan de problemen die verzoekende partijen in 2019 beweren te hebben gehad met de bende MS-13.

Ook aan de problemen die verzoekende partijen in hun nieuwe colonia zouden hebben gekend met de bende M-18 kan de Raad, in navolging van de adjunct-commissaris-generaal, geen geloof heden, en dit om de volgende, in de bestreden beslissingen aangehaalde redenen:

“Voorts verklaarden jullie dat u op 8 augustus 2019 een telefoon werd overhandigd en dat de beller, een bendelid van de M-18, u verweet dat er personen van rivaliserende bendes en colonia's naar jullie huis kwamen. Hij concludeerde dat u en uw gezin jullie woning voor zondag 11 augustus 2019 dienden te verlaten en indien jullie niet gehoorzaamden, zou hij uw dochter als eerste doen verdwijnen (CGVS 19/21533, p.12-13 en p.19; CGVS 19/21533B, p.11-12 en CGVS 19/21534, p.16). Jullie stelden dat de beller verwees naar de vele jonge bezoekers die jullie over de vloer kregen. Volgens jullie verklaringen waren die bezoekers studiegenoten van uw dochter en neven en familieleden en hadden zij – voor zover jullie het weten – geen connecties met een bende (CGVS 19/21533, p.12 en p.19-20; CGVS 19/21533B, p.11-12 en CGVS 19/21534, p.14 en p.16-17). U erop gewezen dat jullie al sinds 2012 in colonia Magaña woonden en gevraagd hoe het zo kwam dat de M-18 jullie in augustus 2019 ineens begon te beschuldigen van samenwerking met rivaliserende bendes, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 19/21533, p.19). Uw dochter kon evenmin een duidelijke verklaring geven. Ze kwam niet verder dan te stellen dat de bende in die periode sterker werd (CGVS 19/21534, p.16).). Ook jullie verklaringen over de reden waarom de M-18 jullie plots in het vizier kreeg, bleven aldus te vaag om te kunnen overtuigen.

Bovendien is het wel zeer toevallig dat de M-18 jullie drie dagen voor jullie geplande reis naar Europa, vroeg om jullie woning te verlaten. Jullie moesten colonia Magaña vóór zondag 11 augustus 2019 verlaten (CGVS 19/21533, p.12-13; CGVS 19/21533B, p.12 en CGVS 19/21534, p.16). In juli 2019 hadden jullie tickets gekocht om op 10 augustus 2019 te vertrekken (CGVS 19/21533, p.8-9; CGVS 19/21533B, p.7 en CGVS 19/21534, p.5). Deze wel zeer incidentele samenloop van omstandigheden, zet de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven verder op de helling.”

Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat zij duidelijk verklaard hebben “dat de wijk op het ogenblik van hun vestiging in 2012 relatief veilig was, en de aanwezigheid van de M-18 pas vanaf 2018 echt merkbaar was” en dat het dan ook “niet meer dan normaal (is) dat zich nog niet eerder problemen met deze bende voordeden”. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partijen blijven daartoe *in casu* evenwel in gebreke. Ook door in het verzoekschrift *post factum* te suggereren dat het goed mogelijk is dat de M-18 de aanwezigheid van bendeleden van de MS-13 voor hun huis had opgemerkt en daarop een link had gelegd tussen hen en de MS-13, slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. De door verzoekende partijen op het CGVS afgelegde verklaringen daarover waren te vaag om te overtuigen en ook de thans in het verzoekschrift (*post factum*) opgeworpen hypothesen overtuigen niet. Uit het loutere gegeven dat enkele bendeleden van de MS-13 voor het huis van verzoekende partijen zouden hebben rondgehangen – wat overigens

op geen enkele wijze wordt aangetoond – kan immers niet worden afgeleid dat verzoekende partijen daarmee samenwerken, noch dat de M-18 dit aldus zou percipiëren.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen nog op goede gronden het volgende opgemerkt:

“Verder dient er nog opgemerkt te worden dat de drie zonen van uw zus die sinds jullie verhuis naar colonia Magaña in 2012 bij jullie inwoonden, nog steeds in El Salvador woonachtig zijn (CGVS 19/21533, p.5 en CGVS 19/21534, p.10). Aan uw dochter gevraagd of jullie neven ook werden bedreigd door de bende, antwoordde ze negatief (CGVS 19/21534, p.16-17). Nochtans verweet de M-18 – volgens jullie verklaringen – dat er leden van rivaliserende bendes bij jullie over de vloer kwamen. Het roept aldus vragen op dat de M-18 een onderscheid zou maken tussen jullie gezin en de drie jongens. Uw dochter stelde dat de neven er niet zo vaak waren, dat de M-18 wel wist dat ze bij jullie woonden maar dat ze de laatste jaren vooral op hun werk waren (CGVS 19/21534, p.17), wat evenwel geenszins een afdoende uitleg is. Dat uw dochter meende dat de bedreigingen van de M-18 niet gericht waren aan jullie neven, hoewel hun situatie identiek was aan die van jullie, en dat zij wel in El Salvador zijn gebleven, zet verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts bevatten de bestreden beslissingen nog de volgende motieven:

“Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat uw echtgenote niet kon expliciteren waarom haar schoonbroer, J. C. C. P. (...), El Salvador had verlaten. Volgens haar verklaringen hadden J. C. (...) en zijn echtgenote, C. J. (...), zijnde de zus van uw vrouw, ernstige problemen met de bendes en vluchtte J. C. (...) naar België. Ze stelde dat niemand weet waar C. J. (...) nu is omwille van veiligheidsredenen. Uw echtgenote kon evenwel geenszins vertellen wat voor problemen haar zus en schoonbroer juist hadden met de bendes, noch waarom haar zus niet was meegereisd met haar man. Ze meende niet meer uitleg te hebben gevraagd aan haar schoonbroer omdat ze elkaar nog niet hadden gezien (GVS 19/21533B, p.6). Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat ze ook op een andere manier contact met hem had kunnen opnemen. Het is dan ook zeer bedenkelijk dat uw echtgenote niets meer kon vertellen over de beweerde problemen van haar zus en diens echtgenoot die hier kort na jullie en uw schoonzus en haar gezin, internationale bescherming heeft gevraagd. Deze beweerde onwetendheid van uw echtgenote zet verder vraagtekens bij jullie algemene geloofwaardigheid.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift trachten te laten uitschijnen, is het gebrek aan interesse van eerste verzoekster in de problemen die haar zus en schoonbroer in El Salvador gekend hebben met de bendes wel degelijk een element dat haar algemene geloofwaardigheid in het gedrang brengt. Van iemand die zelf beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een vervolgingsvrees voor de bendes aldaar, kan immers redelijkerwijs enige interesse worden verwacht in de problemen die een naast familielid zou hebben gekend met dezelfde bendes en die dat familielid eveneens zijn land van herkomst hebben doen verlaten, zelfs al is er geen verband is met de eigen problemen. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten om aan verzoekende partijen de vluchtelingenstatus te weigeren.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor vervolging door de M-18.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissingen nog als volgt overwogen:

“Wat betreft het beschermingsgeld dat jullie sinds januari 2018 in colonia Magaña betaalden aan de M-18, eerst 30 dollar en sinds januari 2019 50 dollar (CGVS 19/21533, p.10; GVS 19/21533B, p.9-10 en CGVS 19/21534, p.10-11), dient er opgemerkt te worden dat jullie deze renta steeds hebben kunnen betalen tot aan jullie vertrek uit El Salvador in augustus 2019 (CGVS 19/21533, p.17; CGVS 19/21533B, p.10 en CGVS 19/21534, p.11). Uw echtgenote en dochter stelden dat iedereen in de buurt renta moest betalen aan de bende en dat jullie het beschouwden als een vaste kost zoals water en elektriciteit (CGVS 19/21533B, p.10 en CGVS 19/21534, p.11). U verbond geen concrete vrees aan het betalen van de 50 dollar renta. Ernaar gevraagd, verwees u immers enkel naar de beweerde vervolging door de MS-13 en de eis van de M-18 in augustus 2019 om jullie woning te verlaten (CGVS 19/21533, p.18). Ter zake dient herhaald te worden dat jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een doelwit zouden zijn geworden van de bendes. Het moeten betalen van een maandelijkse renta volstaat op zich dan ook niet om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden.”

Voorts verklaarde uw dochter N. (...) dat u en uw echtgenote uit voorzorg haar vrijheid ontnamen, dat ze bijna niet naar buiten mocht gaan in El Salvador en indien wel, altijd onder begeleiding (CGVS 19/21534, p.6-7 en p.9). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat het feit dat jullie dergelijke maatregelen namen ten aanzien van jullie dochter, eveneens onvoldoende is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden.

Verder stelde N. (...) nog dat ze slaapproblemen heeft door wat er is gebeurd in maart 2012 en door alles wat ze heeft gezien in Villa Hermosa (CGVS 19/21533, p., 21 en CGVS 19/21534, p.9). Gevraagd wat ze daar dan had gezien dat haar bang had gemaakt, verwees ze naar de moord op een taxichauffeur die had geweigerd renta te betalen aan de bende (CGVS 19/21534, p.8-9). Uw dochter was geen ooggetuige geweest van de moord maar had wel de schoten gehoord (CGVS 19/21534, p.9). Verder vertelde ze dat bendeleiders meisjes ontvoerden. Ze gaf het voorbeeld van een dochter van burens die werd gedwongen om bij hen te gaan wonen (CGVS 19/21534, p.9). Uw dochter heeft tot dusver nooit psychische hulp gezocht voor haar slaapprobleem (CGVS 19/21534, p.17). Ze attesteert voornoemde psychische problemen niet. Wat er ook van zij, het slaapprobleem van uw dochter is evenmin zwaarwichtig genoeg om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden.

Wat betreft de diabetes van uw echtgenote (CGVS 19/21533, p.21; GVS 19/21533B, p.13 en CGVS 19/21534, p.16), dient ten slotte opgemerkt te worden dat de beoordeling van deze medische problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is. U dient zich hiervoor dan ook te wenden tot de geëigende procedure, voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier verzoeker en eerste verzoekster, stuk 9, map met ‘documenten’; administratief dossier tweede verzoekster, stuk 8, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

“De door u, uw echtgenote en dochter neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, huwelijksakte, uw rijbewijs, de fiscale kaarten van uw echtgenote en dochter, het eigendomsbewijs van jullie woning in Villa Hermosa, het bewijs van tewerkstelling van uw laatste werkgever, en de documenten in verband met de universitaire studies van uw dochter, bevatten enkel gegevens over jullie identiteit, woonplaatsen, uw werk en de studies van uw dochter, elementen die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de klacht die u heeft neergelegd bij de politie in San Salvador op 9 augustus 2019, dient er opgemerkt te worden dat het een louter neerschrijven betreft van uw verklaringen over wat er op 8 augustus 2019 zou zijn gebeurd. Het attest verandert niets aan bovenstaande vaststelling dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.”

Door er in het verzoekschrift louter op te wijzen dat de kopie die zij neerlegden van de klacht die op 9 augustus 2019 door verzoeker werd ingediend een belangrijk document is ter ondersteuning van hun verklaringen omtrent de problemen die zij in deze periode met M-18 gekend hebben en te betwisten dat dit attest niets verandert aan de vaststelling dat zij er niet in geslaagd zijn een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, weerleggen verzoekende partijen de pertinente opmerking in de bestreden beslissingen dat het een louter neerschrijven betreft van de verklaringen van verzoeker over wat er op 8 augustus 2019 zou zijn gebeurd niet. De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker een klacht heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat dit document bijdraagt aan “de aannemelijkheid van de gebeurtenissen die aan de basis van de door verzoekers geuite vrees liggen”.

Voor zover verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat ook hun verblijf in het buitenland *an sich* aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, stelt de Raad vast dat zij van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan in zekere mate aantast. Bovendien stelt de Raad vast dat op basis van de informatie die thans voorligt (en meer bepaald de COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants” van 9 januari 2020, die door verzoekende partijen bij het verzoekschrift wordt gevoegd) niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door zijn terugkeer dient te vrezen voor vervolging of een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De

terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes in het bijzonder actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de verzoeker bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor zijn vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook imperatief.

Te dezen laten verzoekende partijen, die in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag hebben gemaakt van een vrees omwille van hun verblijf in het buitenland noch van problemen omwille van familie in het buitenland, evenwel na om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekende partijen in het verzoekschrift nog betogen dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes, wijst de Raad er op dat vermits verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor hun vertrek specifiek geviseerd werden door de bendes, laat staan dat zij het slachtoffer zijn geweest van een aanhoudende persoonlijke en doelgerichte vervolging, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde redenen is een onderzoek naar een mogelijk intern vluchtalternatief evenmin relevant.

Voor zover verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen zijn er *in casu* echter goede redenen om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade die verzoekende partijen beweren te hebben ondergaan in 2012 zich niet opnieuw zal voordoen. De verwijzing van verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij in El Salvador actueel problemen kennen met de bendes aldaar, noch dat zij in geval van terugkeer het slachtoffer zouden worden van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging of bedreigingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in El Salvador wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift aanvoeren dat “de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerden (zie stukken 5 en 6)”, dat “(d)aar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden, blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen”, dat zij “ook de directe strijd (zijn) aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land”, dat “de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en tussen de bendes en de overheid”, dat “(d)e bendes in Salvador (...) een zekere organisatie (hebben), er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn, die toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren”, dat “(h)et niveau van het geweld op het niveau of zelfs hoger (is) dan het niveau van geweld in bepaalde conflictzones”, dat “(h)et niveau van geweld (...) ook diepgaande gevolgen (heeft) op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)”, dat “(d)e defensie-minister van El Salvador (...) zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict gekwalificeerd (heeft) (stuk 7)”, en dat “er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd”, kan de Raad aannemen dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder ernstig is, zoals ook blijkt uit de geconsulteerde bronnen in de COI Focus “El Salvador: Situation Sécuritaire” van 15 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd. Uit deze informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel, waaronder burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen, familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes, burgers die bendes verlaten of verraden

hebben, LGBTI-personen, burgers met bepaalde beroepen, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten, en inboorlingen.

De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Er kan bijgevolg uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat thans in El Salvador een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin tonen verzoekende partijen een beoordelingsfout in hoofde van de adjunct-commissaris-generaal aan.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN